

РД 688 Р. 19 Ср II 438. 1

ИСТОРИЈА

О

ПОСЛЕДНЈЕМЪ РАЗОРЕНЈУ

СВЕТОГА ГРАДА ЄРУСАЛИМА.

И

О УЗЕЊУ

КОНСТАНТИНОПОЛЯ.

Сочинѣна у стихови

ВИКЕНТИЄМЪ РАКИЊЕМЪ ФЕНЕЧКИМЪ,

а

препечатана

ЄРЕМІОМЪ КАРАЦИЊЕМЪ.

У БЕОГРАДУ.

Правителственомъ књигопечатњомъ.

1854.

2153/48

ПРЕДИСЛОВІЕ

КЪ ЧИТАТЕЛЬИМА.

Ево вамъ благонаклони Читатели! описаніе паденія два найзнаменитія у поднебесной града: *Ерусалима* и *Константинополя* (во общте зовома *Цариграда*). Првога свеконачно разореніе и опустошеніе, и Спасителъвы речій жалостно исполненіе: *Се оставляется домъ вашъ пустъ; и не останется камень на камени; а второга плачевное плъненіе и порабощеніе. Страовита и ужасна лекція за све народе на лицу землѣ.*

А, да ли є то суђено было? може ко помислити. Кадъ є было, морало є и суђено быти; но ево како: Здравомъ и лепомъ лицу суђено є, да се у єдномъ исправномъ огледалу здраво и лепо покаже. На истый начинъ, оцрнѣномъ или нагрѣномъ лицу суђено є, да се таково и у огледалу покаже. Какови су узроци, такова су и дѣйствія. Какова дѣла тако-

ва и слѣдства. Вѣчный, премудрый творацъ поставіо є не само физическимъ створеніама предѣлъ, кои є непреодимъ, него и моралнимъ дѣяніама, чрезъ коя мораю ствари или растити и стояти, или умаляватисе и падати. Отъ дѣлъ твоихъ прославишися или постидишися; вели божія истина. Чрезъ мудрость, мужество и согласіе народи расту, стое и славе се. Чрезъ неразуміе, раскошъ и несогласіе, умаляваю се, падаю и похуждаваю се. У овоме, са здоровимъ разумомъ показує се и доказує, шта є коме суђено.

Съ оваковимъ дакле мудрованіємъ Читателю мой читай, умудравай се, забавляй се и здравствуй.

СТИХОВИ

О

РАЗОРЕНІЮ СВЕТОГА ГРАДА ЄРУСАЛИМА.

Веспасіянъ истомъ се воцари,
И да срећу онъ свою предвари,
За Цесара Римскогъ се круниса,
Кое нѣму дадоше небеса.
Онъ се таки обрати къ Юдеи,
Послѣдуе онъ своіой идеи,
Коя се є одтргла одъ царства,
Непризнавать Римскога цесарства.
Са боляри онъ совѣтъ учини,
Да Юдею Римлянѡмъ подчини.
Тита сына са войскомъ пошилъ,
Палестинско да покріє полъ,
Сувимъ пође изъ Александріє,
Къ Никополу онъ води деліє.
Дваєсть миля ту є пута было,
И воинство ту здраво приспѣло.
А одтуда на лађе седоше,
И низъ Нила рѣку одпловише,
До Татина срећно пребродише,
У Татину на брегъ изиђоше,
У Ираклій и Пелусій граду,
Починуше пріймивши отраду.
По три дана одтудъ се дигоше,
Многа пуста кадъ мѣста прођоше,

Цесаріи граду су приспѣли;
 Поче Цесарь умножавать сили.
 Онъ набира іоште выше войске,
 Да сокруши спеси юдеиске;
 Нису ово Юдеи не знали,
 Већъ таки су они разумели,
 Што є на нѣи Цесарь наредіо,
 У Александрій када є смисліо,
 И са сыномъ тако учиніо,
 Водить войску сыну є вручіо.
 Аль упорни Юдеи не маре,
 Да се моле и да шлю даре,
 Нити се пакъ готове ко рати,
 Да бы римской сили се опрети.
 Междусобный разбой учинише,
 Међу собомъ сами заратише,
 Началници деле се на части.
 Простый народъ свакій себе звати,
 Ёданъ другогъ узеше арати,
 Ёданъ другомъ иманъ грабити.
 Не бы мирно ни церковно благо,
 Свакій граби што є кому драго.
 Богъ видеѣи нѣіове неправде,
 Ёрь и нѣга они ненавиде,
 И отврати одъ нѣи свое лице,
 И отрину одъ свое деснице.
 На храмъ светый нападоше сами,
 Ту уходе хищними руками,
 Ёданъ другогъ сами убиваю,
 И нештедно ту кровь проливаю.
 У олтару попове избивше,
 Кои Богу жертву приносише,
 Цркву божію тако осквернише,
 Светилиште бож'є пограбише;
 У таково дођоше бѣшенство,
 У несрећу и крайнѣ безумство.
 Плачъ и вопль дође до небеса,
 Таковъ позоръ и страшна чудеса.
 Сажегоше пакъ свое житнице,
 Неоста имъ хлѣба ни пшенице,

Съ чимъ бы дуго могли се бавити,
 Обседнути могли б' се питати.
 И таки гладъ у граду настаде,
 Ёрь пшенице выше имъ нестаде,
 Нити съ поля несме се носити,
 Да бы тамо могли продавати.
 Сами почну желити Римляне,
 Еда тако неслога престане,
 Одъ душмана чекаю помоћи,
 Хоће л' Цесаръ са воинствомъ доћи.
 Улице се мртвы напунише,
 Тѣлеса се мртва усмрдише,
 Пакъ копаю дубоке шанцеве,
 Погребаю у нѣи свое мртве.
 Око цркве было є садова,
 Насађены прекрасны стаблова,
 Царъ Агриппа то є посадио,
 Божіой цркви оно уредіо,
 Одъ ливански то довезе гора,
 Кодъ божіегъ те посади двора.
 Аль войвода Іоанъ то посече,
 Куле одъ нѣи направити рече,
 Изванъ града противу Римляна,
 Но онъ на то немаде времена,
 Ёрь Богъ благій овако нѣи смете,
 Те упорне Еврее проклете,
 Истомъ поче бойнице правити,
 Али већъ Титъ са войскомъ ухити.
 Две се тамо силе састадоше,
 Талиянци съ запада приспеше.
 Други съ Титомъ одъ полдне дођоше,
 Африкани ово крепки быше;
 А други су на ново сабрани,
 Одъ цесарій и Стріи звани.
 Пакъ дођоше Акантонавлони,
 Ту се мало уставише они,
 Триестъ поприцъ одъ светого града;
 Титъ воинству лено заповеда,
 И чиновно наређує войску,
 Дисциплину прегледа солдатску.

Шестъ сто коньикъ Титъ узе са собомъ,
 И полази напреди предъ трупомъ.
 Да прегледи жидовске преправе,
 И разсмотри нѣюве направе,
 Юштъ и куле и зидове града,
 Имаду ли защищеня тврда.
 Путемъ никогъ онъ нѣ видію,
 Докъ се нѣ граду приближію.
 Када они бойницамъ дођоше,
 Алъ внезапно Евреи скочише,
 Кои су ту были сакривени,
 Те на Тита таки скоче они.
 На двоѣ му разделише друштво,
 То жидовско нагло є бѣшенство.
 Кадъ Титъ види ту себе у беди,
 Што се згоди самъ се тому чуди.
 Кудъ бы бег'о путь му пресекоше,
 И такога тада обколише.
 Спасенія нѣму другогъ нема,
 Веће крозь нѣи онъ бѣгати има,
 И оружя юштъ онъ добра нема,
 Нѣ с' надао борити се съ нѣима;
 Но то нѣга изъ пенада пађе,
 И у такве онъ случає дође.
 Ђднимъ мачемъ онъ одъ нѣи избѣже,
 Предъ своима бѣжати потеже,
 Око себе онъ мачемъ се брани,
 И изсече многе и израни.
 Са свомъ четомъ Титъ войски добеже,
 И Жидове у срамоту верже.
 Титъ се потомъ ко граду приближи,
 Тамо близу съ войскомъ се положи.
 Три поприца одъ градскіє стѣна,
 Башъ одъ стране горе Елеона,
 Цесаръ рече шанцеве правити,
 Да се могу добро утврдити.
 Гледаюћи страше се граждани,
 Сматраюћи што чине Римляни.
 Почеше се међ' собомъ мирити,
 Да бы могли противъ Римлянъ стати.

Страхъ Римляна тако нѣи приведе,
 Да с' унутри по мира доведе.
 А када се они помирише,
 Противъ Римлянъ таки се сложише,
 Изтрчаше они на Римляне,
 И наѣоше ове неприправне.
 Они су се были утрудили,
 Ёрѣ шанцеве были су копали.
 Нападоше на римске солдате,
 Убиваю гди кога ухвате.
 Римляни се наѣоше у беди,
 Жидовска нѣи сила лѣто вреди,
 Сташе єдни одѣ страха бѣжати,
 А крѣпкіи противъ оружати.
 Изгнаше нѣи и одѣ тога мѣста,
 Гдино Кесарѣ са воинствомъ приста.
 Кадѣ Титѣ види таково сметенѣ,
 И воинства толико паденѣ,
 Као зверѣ се онѣ тада разлюти,
 Што є одѣ васѣ о вы римски люди!
 Да Жидови тако сѣ вами чине,
 Срамота є ово одѣ истине.
 Пакѣ солдате онѣ натрагѣ обрати,
 Поче сѣ нѣима те Жидове гнати.
 Многе вожде жидовске онѣ уби,
 И нѣіово то полчище разби.
 Граду натрагѣ они побегоше,
 И на єдномѣ врху с' уставише,
 Ту се бише даже и до полдне,
 Докѣ не быше обе стране трудне,
 И како се тай разбой прекиде,
 Свакѣ на свою пакѣ страну отиде.
 Титѣ разматра своє строєніє,
 И поставля себе сигурніє.
 Єдною трупи рече уступити,
 И предѣлѣму стану приступити.
 Алѣ Жидови добро ово виде,
 Помыслише да Титѣ натрагѣ иде,
 Сѣ радостію терати поѣоше,
 Као звѣри они потекоше.

На Римляне крѣпко нападоше,
 Исправит' се нѣма недадоше.
 Поглаваре Титъ себи призива,
 Съ речима нѣи люто застиѣива.
 Цѣлый веѣтъ свѣтъ бои се Римляна,
 О юнаци! нѣе ли истина,
 Одъ сви страна нама данке даю,
 И Цесара Римскогъ призиваю,
 А вы сада тако учинисте,
 У срамоту себе повергосте.
 Веспасіянъ како ѣе то чути,
 Каква ли ѣе то срамота быти.
 Солдати се опетъ ободрише,
 На Жидове живо нападоше,
 И тако нѣи люто устрашише,
 На све стране те се разбегоше.
 Титъ се врати ко своему стану,
 Заповеда чинити обрану.
 Кадъ одъ внѣшнѣгъ Жиди престадоше,
 Внутренѣй пакъ разбой започеше.
 Када наста празникъ опрѣснока,
 То е нѣина слава превелика,
 Четрнайстогъ месеца Априла,
 То е Пасха Еврейска была.
 Избѣжанъ египетска ига,
 Помоѣію создателя Бога.
 Када люди иду на молитву,
 Крамолници почеше ловитву,
 Подъ хальине узеше оружѣ,
 Нит' се бое оне цркве божѣе,
 Веѣтъ у цркви почеше се бити,
 Неповынимъ крвѣ узеше лити.
 Тако цркву испунише крви,
 Ти безбожни и люти зверови.
 Докъ се они меѣу собомъ бише,
 Римляни се добро утврдише.
 Око града баште изсекоше,
 Винограде и воѣе срубише,
 Уравнише брда и долине,
 Нити оста яме ни висине.

И тако Титъ све добро устрои,
 И на миру са воинствомъ стои.
 Кадъ видише изъ града **Жидови**,
 Да су сасвимъ Римляни готови,
 Умыслише да ће преварити,
 И Римляне тако уловити.
 Ђдни пођу къ Римлянѡмъ управо,
 А други се уклоне на лево,
 За бойнице неки се сакрју,
 Пакъ у граду изъ гласа воцју,
 Као да су сасвимъ устрашени,
 Да с' предаду кажу се склонѣни.
 Они кои изъ града пођоше,
 И предъ Тита покорно предсташе,
 Обећаше да предаду града,
 Градска веле да отворе врата.
 Но Титъ мударъ нехте вѣровати,
 Ни бесѣду нѣјову слушати.
 Ал' солдати себе преварише,
 И Евреѡмъ они вѣроваше,
 И охотно ко вратма потеку,
 Али тамо допадно у муку.
 Кадъ дођоше близу градски врата,
 Алъ **Жидови** скоче изненада,
 Нападоше люто на Римляне,
 Бјю, секу, и предъ собомъ гоне,
 Гонише ѿ до гроба Ђлене,
 Посрамише те храбре Римляне.
 Титъ се срди весма на войнике,
 За оваке злочесте прилике,
 Да се даду Евреѡмъ варати,
 Предъ последњимъ народомъ гинути.
 Римляни су свагда крѣпки были,
 И различна царства покорили,
 А вы сада тако поступате,
 Безъ разума вы тако падате.
 Веспасіянъ мора се чудиги,
 Кадъ оваке срамоте обути,
 Коино в остарію на рати,
 Неслучи се то нѣму видити.

Кады солдате Титъ покара добро,
 Учећи нѣи да се држе бодро,
 Опрости имъ такову кривицу,
 Непокорну ову бездѣлицу.
 Да отмасти Жидовѣмъ се стара,
 Ово нѣга по утробѣ пара.

ОПИСАНІЕ ЄРУСАЛИМА.

Єрусалимъ добро є утврѣенъ,
 Тримъ стѣнама тврдо є ограѣенъ,
 И на двема онъ стои горама,
 То долина єдна дели сама.
 Єдна гора добро є висока,
 А на врху доволно широка,
 Горный тамо градъ на нѣой стояше,
 Изъ далека лепо се виѣаше,
 Тврдинѣомъ га царъ Давиде назва,
 Истина є ово была права.
 А друга є къ тому была гора,
 Ова гора звала се є Акра,
 Ту на нѣойзи нижій градъ быаше,
 А покрай нѣ и друга стаяше,
 Кою дели широка долина,
 Алъ є потомъ све тако равнина.
 Обладаше єдномъ Самонити,
 Кои ону дадоше сравнити.
 А долина Тиропеонъ звана,
 Меѣъ градови она є пружена;
 Протеже се она къ Силоаму,
 Разделює та мѣста по саму.
 Источникъ є овди сладке воде,
 По ню тамо изъ града приходе.
 Изванъ града два су холма были,
 Дубокомъ се долиномъ делили.
 Зато одтудъ неима приступа,
 Еръ долина никомъ неуступа.
 Осимъ оне три на граду стене,
 Юште єдна има одъ старине,

Тако тврда и крѣпка є была,
 Обладат' се никомъ нїє дала.
 Давидомъ є она сазидана,
 Соломономъ болѣ утврѣена.
 Прва стѣна града починаше,
 Гишникъ куле одъ нѣ зачинаше,
 До Ксистове куле допираше,
 А друга се къ Претору * пружаше,
 До црковне одъ запада стѣне,
 Тако оне єсу утврѣене.
 Гишникъ кула и трећу починѣ,
 И пружа се до куле Псефинѣ,
 Противъ гроба Єлени царици,
 Кедръ потомъ тамо су їмѣ конци.
 А друга є гора тамо была,
 Безета се она тако звала,
 Ту Агриппа градъ поче зидати,
 Но несмеде нѣга окончати,
 Боеѣи се Клавдія Кесара,
 Да недоѣе да га непоара.
 Кадъ бы ово было совершено,
 То бы дѣло весма было дивно.
 Каменѣ є тако дуго было,
 Аршина є по дваєсть имало.
 Тако тврдо каменѣ быяше,
 Желѣзо га сеѣи немогаше.
 По Агриппи неко време проѣ,
 Опетъ после зидати се поѣ:
 На Базети стене узвисише,
 Одъ двадесетъ аршина по выше,
 А тврдинѣ їоштъ по три аршина,
 Дваєсть и петъ сва ту бы висина;
 Куле быше четириуголне,
 Више зида, двадесетъ ширине,
 А двадесетъ такоѣеръ висине,
 Съ црквомъ равно стене базетине.
 Красота є банѣ нѣой така была,
 Красоту є цркве постизала.

* судейскій домъ.

У свыма є тимъ кулама было,
 Коскакви камара не мало.
 Треће стене есте была кула,
 Деветдесетъ аршина имала,
 Двеста лактій одъ єдне до друге,
 Четрдесетъ было є у друге,
 А стара є шестдесетъ имала,
 На толико она се делила.
 Савъ градъ има трієсть и три миаѣ,
 Онъ толико запремаше полъ.
 Све остале Псефина премаша,
 И красотомъ све друге превиша.
 Ту Титово воинство се справля,
 Къ сраженію оно се оправля.
 Висока є ова кула была,
 Седамдесетъ аршина носила.
 Међъ сѣверомъ и западомъ стои,
 Осм'уголни у нѣ єсу слои,
 Кадъ у ютру солнце исхождаше,
 Аравія сва съ нѣ се виѣаше.
 Съ друге стране пакъ море се види,
 Евреиске све границе гледи.
 Гиппикосъ є кула съ друге стране,
 И две друге по премногу красне,
 На старе су оне были стене,
 И редомъ су были сазидане.
 Три су ове были таке куле,
 По премногу Ироду су миле.
 Свои милы имена имъ даде,
 Одъ любви ово на нѣи спаде.
 Єдна Гицникъ свогъ милога друга,
 Съ другимъ двема єднако висока,
 И у нѣой є красна чесма была,
 Ту се вода одъ дожда купила.
 Осимъ други тамо водотеча,
 Воду крію одъ сунчаны луча.
 А надъ чесмомъ велика палата,
 Кояно є красна на два ката,
 Осамдесетъ іоштъ и петъ аршина,
 Гицника є сва была висина.

Фаселеонъ то є друга была,
 Братино є та име носила.
 Доле кугли быяше подобна,
 А гори су зданія прекрасна.
 Банъ царске на нъой горе быше,
 Достойна є да се царска зваше.
 Деведесетъ лактій є висока,
 Фаселеонъ та царска красота,
 На прилику фаросовой кули*,
 Што край мора плаваюћимъ светли.
 А трећа є Иродове жене,
 Маріамисъ любезне богинѣ,
 Одъ свы ова краснія быяше,
 Тако жену то Иродъ любляше,
 Больій трошакъ на ову положи,
 И тцаніє велико приложи,
 Трипутъ боля одъ други є была,
 И красотомъ друге преманила.
 Прекрасна су у нъойзи жилища,
 Гди потрѣши млога сокровища,
 Строећи є бояше се жене,
 Да nebude онъ замѣренъ кодъ нѣ.
 Чудно у нъой быяше каменѣ,
 Ово славно нѣзино строенѣ,
 Самый штедрый то є мраморъ быо,
 Тако є то Иродъ устроіо,
 Тако хитро єсу се слагали,
 Да саставци нису се видели.
 Оне куле съ сѣвера су были,
 На сѣверной стѣни су стояле.
 А у граду царске су палате,
 Сва речена оне превосходе.
 Висотомъ су куламъ равне были,
 Друге куле ню су окружиле.
 Множество є ту людій живило,
 Правителя стотина є было.
 Несказана ово є красота,
 Разноцвѣтна мрамора лепота.

* у Александріи.

Такій мраморъ неможе се наћи,
 Нит' искусство то може постићи.
 Блистаніє сказать се неможе,
 И красота о великій Боже.
 Сосудовъ є одъ злата премного,
 Къ тому сребро и каменѣ драго,
 Што годъ драгогъ у свету бы было,
 У томъ двору све се находило.
 Ту галери и баште веселе,
 Раю су се оне подобиле.
 Сладке воде красни источници,
 И за рибе прекрасни рибњаци,
 На врх' кула беле голубице,
 Мотрећ' на то весели се срце.
 Изумленя красота достойна,
 Паметъ ова премного плачевна.
 Коє брзо тако разори се,
 Одъ Римляна оно обори се.
 Но Римляни нису томе криви,
 Већъ упорни несретни Жидови.
 На тврдой є была црква гори,
 Мудрый ову Соломонъ сотвори.
 Узацка є ова гора была,
 Ал' съ-мостови єсть се разширила,
 Да и крила около су была,
 И прохода доволно имала.
 Сва богатства Соломонъ потроши,
 Докле цркву онъ ову соврши,
 Одъ сви страна коя су собрана,
 Одъ Давида іоште добывена.
 Темель ньойзи предубокъ є быо,
 Съ великимъ се каменѣмъ тврдію,
 По четрєсть было є аршина,
 Тогъ каменя таква є дужина.
 Три є стене та црква имала,
 Съ коима є озидана была;
 А стубови были су мраморни,
 Дваєсть и петъ лакта у висини,
 И на ньима приклади кедрови.
 Одъ єстества шарени су ови,

Да искусный постићи неможе,
 Нити тако начинити може.
 Двоя врата у цркви су была,
 Ђдна єсу на подне гледала,
 А кь поноћи єсу была друга,
 Одъ сѣвера а противу юга,
 Мѣсто женамъ было є особно,
 Каменомъ є стеномъ президано.
 Южна врата за люде су была,
 А женама сѣверна се дала.
 Внутреня су у нѣой была врата,
 Сва одъ сребра и сувога злата.
 А виѣ стѣне Коринѣове мѣде, *
 Кои споля у нутра проходе.
 Сто аршина црква є висока,
 А такођеръ толико широка.
 Педесетъ петъ аршина су врата,
 Кояно су одъ сувога злата,
 А широка шестнаестъ лаката,
 Такова є то ширина врата.
 И завѣса предивна є была,
 Коя се є вавилонска звала,
 Одъ акинѣа или одъ синете,
 Одъ висона и порфире ткате,
 Све су бое у нѣой се видиле,
 Кое свакогъ єсу удивиле;
 Чарвленица огнь изявляше,
 А висонъ пакъ землю представляше,
 А синета воздухъ образує,
 А порфира море знаменує.
 Іошѣ три ствари ту су чудне были,
 У томъ храму што се находиле.
 Ђданъ свеѣникъ и трапеза потомъ,
 А іошѣ кь тому кадилница со томъ.
 У свеѣнику седамъ су свѣтила,
 Седамъ звезда небесны представля,
 Коемо се планетама зову,
 По искуству математикову.

* композиція.

Дванайстъ хлѣба на трапези стою,
 И зодіе луны образую.
 Кадилница тринаестъ мириса,
 Образуе благодать съ небеса.
 Свята святыхъ двадесетъ лаката,
 Завѣсомъ е та была закрыта.
 Огня ова ніе се бояла,
 Нити споля ніе се видила.
 Сва е црква златомъ покривена,
 Тако мудро есте устроена;
 Тако она одъ сунца сіяше,
 Да мотреѣмъ очи притупляше.
 Кои иду къ граду издалека,
 Као гора каже се велика.
 Капо да е снегомъ покривена,
 Тако та се казуе висина.
 По крову су клинци начинити,
 Да немогу птице на шо ити.
 Алтаръ високъ петнаестъ лаката,
 А пространство четрнайстъ лаката,
 У висину четвороугольный,
 Безъ алата онъ е сазиданный.
 Съчива се тамо не уносе,
 Нити тамо она находе се,
 Юштъ и мреже камене су были,
 Одъ свештенства народъ су делиле.
 Прокажени и нечисти тамо,
 Изванъ града они живе само.
 Ако ли ко одъ левитска рода,
 Слепъ ли хромъ ли иль какова вреда,
 Служить Богу такви могли нису,
 Ни съ жрецами стаяти могли су,
 Но съ простима морали стаяти,
 И одело по просту носити.
 Слободно е само тима было,
 Облачити левитско одело,
 Коино су алтару служили,
 Да су само безпорочни были,
 Безъ порока и вина трезвени,
 Висономъ су одевени они.

Весма то є было наблюдаю,
 Безъ порока да бы приношено.
 Архіерей неслужаше свагда,
 У седмый дань и у празникъ тада.
 Архіерей служаше опасанъ,
 До колена тако҃еръ покривенъ.
 Ленте * нѣму до ногу висише,
 Одъ синете одежда быаше,
 На скутови висила су звонца,
 Іоштъ и друго кое нема конца.

Довде описаніє града.

Жидови се не страше Римляна,
 Ме҃ъ собомъ се біо безъ престана.
 Нѣмъ Римляни небы зла чинили,
 Да су они покоритъ се хтели.
 А Титъ ходи наоколо града,
 Одъ кудъ лакше тога да завлада,
 И кодъ гроба Іоанова суди,
 Ту найлакше граду да науди.
 Ту є стена по найнижа была,
 Оддѣльна одъ други стояла,
 Титъ мостове на оной чиняше,
 И на юришъ ту се готовяше.
 Пакъ изъ града до҃оше послати,
 Миръ одъ Тита почеше просити..
 Но онъ памти пре҃ашню превару,
 Подиже се на лютину гору,
 Предградія рече попалити,
 Све са земльою рече уравниити,
 А у градъ се съ пра҃кама метати,
 И граждане съ нѣма убіяти.
 Тако хитро каменъ бацаше,
 Нимало се звука нечуяше,
 Нитъ каменъ піє се видало,
 Воздуху се видомъ подобило,

* пантльвке архіерея.

Да су касно Евреи познали,
 Одкуда су тако тій падали.
 Када су већъ Евреи познали,
 Онда су се они захищали
 На три мѣста Титъ бѣше стене,
 Да бы како онъ разбіо оне.
 Но стене су весма тврде были,
 Разбити се оне нису дале.
 Кадъ то виде Евреи у граду,
 Мирити се съ собомъ запопаду.
 Тако су се были утищали,
 К'о да нису рата ни имали.
 На Римляне пакъ се устремиле,
 Све халате нѣма пожегоше,
 И побише Римляна множину,
 Сву преправу изломише нѣну,
 И погнаше Римляне жестоко,
 Да є многимъ заплакало око.
 Титъ кадъ види такову недаћу,
 И такову нѣну жестокоћу,
 Устремил се на Еврее силно,
 И повика на свое дерзостно,
 Одъ najboljи онъ дванаестъ уби,
 Своимъ мачемъ главе имъ одруби,
 Одъ тога се Евреи устрасе,
 И у сметню велику ставиле,
 И до врата тако нѣи терасе,
 И нештедно оне убиваше.
 Одъ велики єднога ухвати,
 И на крсту даде га распети,
 Да и проче са тиме устраши,
 Кои види нека се уплаши,
 Ту погибе славнѣйшій єданъ,
 Іоанъ є Евреянинъ тай званъ.
 Арапинъ га ту Титовъ устрели,
 И са душомъ тѣло му раздѣли.
 Три бойнице Титъ пакъ ту начини,
 Одъ педесетъ фатій у висини,
 Да одтуда на Еврее бѣю,
 И са стене да оне одбѣю.

Бойница имъ една ноћу паде,
 И страхъ веліи Римляномъ зададе,
 Помислише да су то противни,
 И да иду к'о зверови силни,
 Помислише одтуда бѣгати,
 И обсаду града оставити.
 Кадъ Титъ види шта се догодило,
 Да є ово само нѣино дѣло,
 Граду они приступъ учинише,
 Одъ поноћне стране приступише.
 Та є страна повређена была,
 И слабіє одъ прочихъ стаяла,
 Титъ ю біє халатомъ овнами,
 Нареченимъ тако таранами.
 Са тараномъ зовомимъ пикона,
 Проломи се и разби се стена.
 Но Евреи и ту крепко стаще,
 И юначки ту се одржаше.
 Но Римляни болъ су искусни,
 И у рату болъ изучени,
 Мало касно али одолеше,
 И у првый градъ се провукоше.
 Одъ Римляна некій Лонгинъ скочи,
 Међъ Еврее юначки ускочи.
 Сѣкућъ тамо и овамо прође,
 И здравъ опетъ ко своимъ дође.
 Многи тому али завидише,
 И у войску противни скочише,
 Но ни єданъ выше не изиде,
 Већъ одъ мача єврейска паде.
 Кадъ Еврее изъ града прогнаше,
 Кой за првомъ томъ стеномъ стаяше.
 Готове се пакъ ко другой стени,
 Противъ стати и овой препони.
 Титъ већъ стену поче разбивати,
 А Евреи одоше почити.
 Касторъ некій одъ осталь оста,
 Десетъ други іоште къ нѣму приста.
 Пакъ отиде да превари Тита,
 И предъ нѣга умилено предста,

О миру се онъ Титу моляше,
 И на милость нѣга преклиняше.
 Титъ се склони нѣму на прошенѣ,
 Слушаюћи нѣгово моленѣ.
 Искусанъ е было тай риторствомъ,
 И разуманъ добро са коварствомъ.
 Алъ нѣгово друштво се раздели,
 Петорица противо му стали,
 И одкрише нѣгово коварство,
 И таково нѣово лукавство.
 Заповеди болъ стену бити,
 И да выше неће се прелстити.
 Пакъ своимъ онъ тако беседи,
 Да с' у рату на милость не гледи,
 То у рату свагда е на штету,
 И причина велику утрату.
 Касторово друштво ухитрило,
 И одъ града кулу запалило,
 И чрезъ дима они утекоше,
 И сотимъ се они похвалише.
 По узећу тогъ првога града,
 За петъ дана и другимъ облада.
 Опетъ се Титъ къ милости обрати,
 Заповеди робство мидовати,
 Некъ ту живе заедно у миру,
 Тако нѣима онъ зададе вѣру.
 Ту стояше съ воинствомъ спокойно,
 Све остави живить безопасно.
 Алъ Евреи нехтеше мучати,
 Но Римляномъ стаще пакостити.
 Нападаю пакъ и убіаю,
 И Римляне на се раздражаю.
 На последку сви се устремише,
 И одъ туда Римляне изгнаше.
 Изгнали бы и изъ прве стене,
 Да Титъ собомъ тада неустане,
 И Сабіонъ Домеціи храбрый,
 Онай съ Титомъ юначки с' ободри.
 И тако Титъ много мута пати,
 Указуюћ Евреемъ милости.

Стояше Титъ међу првомъ стеномъ,
 Готови се са своимъ воинствомъ.
 Аль Евреемъ већъ нестаете ране,
 Поче людство одъ глади да гине,
 И кровь скотску почеше купити,
 И остале нечистоте ести.
 Но одъ рата они непрестаю,
 И ни мало неће да мирую.
 Четвртый данъ Титъ опеть облада,
 И за другу уће стену града,
 И разсрѣненъ ту разори стену,
 Боећи се бытъ опеть изгнану.
 Титъ се стара и за трећу стену,
 Како бы юшть освоити ону.
 А Юдеи единако у кавги,
 И у гладу и у свакой муки.
 Опеть Титъ се сожали на люде,
 Погибели да узрокъ nebude.
 Иосифа онъ умисли послати,
 Кои Флавій презименомъ зватый,
 Евреянинъ изъ светого града,
 Еврейска е тога истогъ рода,
 У првомъ бою онъ у робство паде,
 И Римляномъ живъ себе предаде,
 Благороданъ и весма разуманъ,
 И у писму добро е искусанъ.
 Нѣга шилъ Титъ совѣтовати,
 И Еврее къ миру приклонити.
 Жалеѣ Иосифъ градъ и свое люде,
 Да до конца све то непропаде.
 Са сузама Иосифъ говораше,
 На покорность свое преклиняше,
 Много е нѣи онъ мудро учю,
 Да бы како на миръ приклоню.
 Ал' свирѣпи нехтеше слушати,
 Нити на миръ оће се склонити,
 До толике глади су трпили,
 Да с' матере свою дѣцу ели;
 Еданъ двугомъ ело отимаше,
 И изъ уста другомъ узимаше.

Све су они безъ разбора єли,
 И изъ уста другомъ отимали.
 У Римляна свега доста было,
 Юштъ и воде изобиловало.
 Самъ гнѣвъ божій на грађане паде,
 А Римлянѡмъ сваку помоћъ даде.
 Подъ трећѡмъ пакъ Титъ стеномъ стаяше,
 И мостовена ню готовляше.
 Одъ глади су многи побѣгали,
 И ко Титу єсу доходили.
 Онъ сеѣа се злобе нѣине бывше,
 Неће нѣима да вѣрує выше,
 Већъ на крсту рече распиняти,
 И свакога тако убіяти.
 И свакій данъ тако су чинили,
 По педесетъ на данъ распиняли.
 Ипакъ они неомекшаваю,
 Но єднако пакости му даю,
 По стенама они пужаю се,
 И кесару срамно ругаю се.
 И пакъ они Тита ухитрише,
 Ровъ подъ мостомъ онде подкопаше,
 Пожегоше моста са алати,
 А цесаръ се у бѣди ухвати.
 Три изъ града опетъ изскочише,
 И Римляне сеѣи нападоше.
 А за нѣима потрча множина,
 Гледаюћи што чини дружина,
 Истераше Римляне изъ града,
 Зададоше Титу доста яда.
 Цесаръ прогнанъ на полѣ изъ града,
 Коимъ скоро хтеде да овлада,
 Пакъ солдате свое обличує,
 И срамоти и кара и псує,
 Съ генерали пакъ совѣтъ учини,
 Чудећи се овакой судьбини,
 Како б трећу овладао стену,
 И юначки задобіо ону.
 Опетъ мосте рекоше правити,
 Други веле врата засипати,

Да немогу Евреи изити,
 Препятствіє никако чинити.
 Али цесарь другій совѣтъ даде,
 И тако се то свима допаде,
 Да подигну око града стѣну,
 Да поспѣше и учине ону.
 За три дана та се приготоуи,
 И ко концу приведоше ови.
 Тако они єсу ускорили,
 Гди б' времена много потрошили,
 И постави око града страже,
 Да чуваю оштро имъ налаже,
 И на првой самъ цесарь стояше,
 Александеръ другой предстояше,
 Веѣхъ Евреи немогу изъ града,
 Оте имъ се живота надежда,
 Гладъ облада и све мртво пада,
 Ахъ жалости и велика яда,
 Одъ мртваца неможе се проѣи,
 Ни по дану іошть манѣ по ноѣи;
 Леже жене а и бѣдни старци,
 И дѣвице и ситни младенци,
 Нит' ко кога може саранити,
 Свак' за себе гледи шта ће бити;
 Сви одъ глади изумлѣни иду,
 И несреѣну свою гибель виду,
 А упорни іоштьте они стою,
 И несреѣу обшту непознаю.
 Іошть съ мртваца скидаю одело,
 Богатіє што є на комъ было,
 У домове уходе грабити,
 Съ тимъ бѣшенство свое наситити,
 И оруж'є када кои наѣе,
 Пробирати, како сѣче, хоѣе,
 Мало живе съ тиме посѣцаю,
 Свою браћу тако убіяю.
 Мртваци се али усмрдише,
 И велику тугу нанесоме.
 Ако ћемо говори копати,
 То ће доста труда коштovati.

Преко стене наполь бацаше,
 И гомиле тамо начинише.
 Кадъ Титъ види такова чудеса,
 Диже руке горе на небеса.
 Боже благій ты свидѣтель буди,
 Како раде ови бѣдни люди.
 Смрти овой я нисамъ повинанъ,
 И у томе я есамъ безгрѣшанъ.
 Мостъ скоріе Титъ рече правити,
 Да бы брже могли обладати,
 Да не помру сви одъ глади тамо,
 Титу срдце сажалъва само.
 И солдати навалише таки,
 Носитъ дрва устремил се сваки,
 Съ деветдесетъ миля су носили,
 Далеко су тако дрва были,
 И мостъ брзо они су правили,
 Да бы скоро ко концу привели.
 У граду е некій Симонъ быо,
 Убийства е онъ многа чинію.
 Одъ началны онъ тамо быяше,
 И богатства онъ доста имаше,
 Онъ Матию свога друга уби,
 И остале многе съ нѣмъ поби.
 Архерея Ананию таже,
 Тако нѣму то ѣаво помаже.
 Юда некій истый тога слуга,
 Онъ приступа кодъ своегъ друга,
 Совѣтуе одъ нѣга бѣжати,
 Онъ ѣе и насъ рече погубити.
 Неможемо мы се одржати,
 И градъ ѣе се скоро освоити,
 Римляномъ се айдемо предати,
 За насъ ово болъ хоће быти.
 Попеше се пакъ на градску стену,
 Повикаше цесарову стану,
 Зовући га да предаду града,
 Али цесаръ томе се ненада,
 Преваренъ е много пута быо,
 Зато нѣ ни слушати хтео.

Кадъ Симону то дође у уши,
 Устреми се и ове побивши.
 Опетъ Іосифъ пристуши ко стени,
 За облакнатъ таковой судьбини,
 Совѣтуе да бы се предали,
 И несреће свое одлакивали.
 Каменѣмъ се на нѣга бацише,
 И главу му каменомъ разбише,
 Паде Іосифъ полумртавъ доле,
 Римляни га уграбише болѣ.
 Прогласи се за нѣга у граду,
 Да погибе ту Іосифъ за правду,
 Заплакаше и мати и жена,
 И остала нѣгова родбина.
 Но замало алъ Іосифъ оздрави,
 И на ноге добро се исправи.
 Опетъ свое онъ советоваше,
 Съ радостію сродници га чуше,
 Виде Жиди Римляне већъ сите,
 А себе већъ голодомъ изнурите.
 Многи тамо почеше бѣгати,
 Римляномъ се тако предавати,
 Свакій собомъ понесе дуката,
 Но svak' свое у трбу прогута,
 Да одъ Римлянъ nebude узето,
 Та мысао да сохрани злато.
 Титъ све прима по својој милости,
 Заповѣда и дати имъ ести.
 Кадъ солдати разуму за злато,
 Да е одъ нѣмъ тако прогутато,
 Сташе паратъ те Еврее бѣдне,
 Находити у нѣма цекине.
 Кадъ е цесаръ ово разумѣо,
 Солдатомъ е оштро забраніо,
 И солдате наказуе люто,
 За лакомство тако учинито.
 И свакій данъ отудъ су бегали,
 И примлѣни одъ цесара были.
 Но солдати опетъ крадомъ иду,
 И параю гди годъ кога виду.

Докъ у граду ово разумеше,
 И бѣгати къ Римлянѣмъ престаше.
 Стидно ово цесару є было,
 И несносно врло се видало.
 Кадъ нестале поваца у граду,
 Іоанъ кои имаѣаше владу,
 Устреми се на црковно благо,
 Тако нѣму показа се драго,
 И покупи богате субове,
 Одъ велике холости нѣгове,
 Кое Августъ цесаръ съ женомъ даде,
 То све овай безбожный спопаде.
 Безбожници ти римски цесари,
 Свету цркву єсу почитали.
 Іоанъ своимъ овако говори,
 Нека свакій за нѣмъ тако твори.
 Зато рече нїе намъ греоте,
 Валя нама питати се одъ те.
 Цркву бранеѣ мы ово патимо,
 И крвь зато нашу проливамо.
 Богу мысли да є то угодно,
 Што онъ мучи оно людство бѣдно.
 И друга су ту многа зла была,
 Коя тада єсу се чинила,
 Нїе моѣи нити поминяти,
 Нитъ є лепо перомъ описати,
 Акъ нѣи небы Римляни смирили,
 Иначе бы наказани были.
 Живе земля или бы прождрла,
 Или съ неба ватра сапалила,
 Или вода оне потопила,
 Или съ неба муня поразила.
 Маней некїй изъ града изиѣе,
 И ко Титу кланяти се поѣе,
 Одъ како сте треѣой стени дошли,
 И ню тако разбіяти пошли,
 Дваєсть и петъ хиляда мртваца,
 И осамъ сто како се избаца,
 Толико є избачени было,
 Што-й у нутри голодомъ изгинуло.

После тога и други дођоше,
 Таку жалость и ти донесоше,
 Да се мртвымъ јоштъ ни броя незна,
 Кои може ту силу да раззна.
 Исподъ себе то су они вли,
 И погани гди су коју напли.
 Тако чека свакиъ погибели,
 Које веће нису ни избѣгли.
 И гладъ и смрадъ веће се умножи.
 И веће имъ невољъ приложи,
 По мртвима они су ходили,
 А по моста нису ни видели.
 Мртвима е све већъ покривено,
 Друго ништа није било видно.
 Нити себе нити мртве жали,
 Нечувствени сви су скупа стали.
 Ко погани дижу горе руке,
 Одъ сметеня и велике муке,
 За досаду они Богу чине,
 Те пружаю руке у висине.
 Већъ силама они ослабише,
 Одъ упрямства али непресташе,
 Нитъ већъ мисле Титу досадити,
 Сами себе спѣше оборити,
 Сами себи паденя желећи.
 У погибель себе метајући.
 Деветдесетъ и еднога дана,
 У Тита су сва была преправна,
 Мостъ е готовъ и други алати,
 Съ којима ће они нападати.
 И разкрчи све около града,
 Милый Боже жалости и яда.
 Красне баште што су тамо были,
 Раю су се оне подобиле.
 Виногради и красни воћњаци
 Изсекоше Титови војници.
 Да ко дође небъ мого познати,
 Нитъ могао тому вѣровати,
 Гди изчезе таква красота,
 Та изредна у свѣту лепота.

Мостъ са свиме веће сготовише,
 И готови они съ нѣмѣ быше,
 Евреи се веће устрашише,
 И Римляни у томъ страу быше,
 Боѣни се да мостъ не запале,
 Евреиске те немирне але,
 Ёрбо дрва выше нигди нема,
 Нити другій чинитъ съ чимѣ има.
 Приступаю Евреи са огнѣмъ,
 Да бы моста запалити онѣмъ.
 Римляни се юначки опреше,
 И противне одтуда одбише.
 Веѣъ начеше они ослабляти,
 И несложно тамо приступати,
 И веѣъ много они ослабише,
 Нитъ юначки тако иду выше.
 Римляни се на то ободрише.
 Мостъ свой они добро утврдише,
 Римляни се наредише право,
 Да чуваю моста свога здраво.
 Месеца то Юлія быяше,
 И Евреи мало уступише,
 А Римляни битъ почеше стене,
 Съ таранима развалити оне,
 Башъ одъ мѣста Антонія звана,
 Меѣу на нѣи Евреи камена.
 Али много то нешкоди нѣима,
 Веѣъ луаю стену таранима.
 Юдеи се уздаю у стену,
 Ёрбо знаду тврду быти ону.
 Антонию само су чували,
 Да б' Римляни ону неразбили.
 Одвалише четири камена,
 Кои есу многа величина.
 Веѣъ надежда почела растити,
 И путь у градъ поче с' отварати.
 Ал' ноѣъ нѣима то прекрати дѣло,
 И поѣоше починути смѣло.
 И веѣъ стена клоняше се пасти,
 Надежда е да неѣе остати.

Подкопана іоштѣ при првомѣ мосту,
 Када Іоанѣ самѣ подкопа пре ту,
 Яма она много ту поможе,
 Да та стена падне іоште брже.
 Када ову Римляни разбише,
 Али другу они угледаше,
 Кою Іоанѣ наново сазида,
 Да бы чрезъ ню остао безъ вреда.
 Ова друга ніе тако тврда,
 Ал' приступа не даде безъ вреда,
 Нит' ко смедѣ тамо приступити,
 Таки мора онѣ убіенѣ быти.
 Но мудрый Титъ и ту се досети,
 Своимѣ тако поче бесѣдити:
 Друзи мои добри поборници,
 Покаж'те се да есте юнаци,
 На стену є тежко исходити,
 Боєни се убієнимѣ быти,
 Но ко првый изиђе на стену,
 Првый буде горе на бедему,
 Велику ће получити славу,
 Честь и хвалу ак' изгуби главу.
 Упорства се нѣюва боите,
 Тога ради тако се страшите.
 Но стидѣ нама велик' быће тада,
 Ако сила нѣюва надвлада,
 Смртна наша быти ће срамота,
 Вечна быће такова ругота.
 Гладъ и гибель у граду царствує,
 Богъ нѣи тако веће каштигує.
 Одъ таковы стидно се бояти,
 И срамотно одъ нѣи уступати,
 Стидно нѣима ништа неће быти,
 Што ће с' они одъ насѣ побѣдити.
 Мали цари нѣи су добывали,
 И у робство оне су водили.
 Зато нѣима неће быти стида,
 Да нѣи сила Римляна облада.
 Побѣда є наша свагда была,
 И на мору и суву растила,

А садъ тако мы да останемо,
 Одъ немоћни да се посрамимо.
 Нека ово свакъ добро разсуди,
 Свакомъ ово на памети буди,
 За честь Рима и римска цесара,
 Сваки добро нека се постара.
 Ако буде коме и умрети,
 Вѣчну паметь хоће оставити,
 Ко живъ буде срећанъ хоће быти,
 Я ѣму нѣму награђенъ дати.
 Кадъ оконча Титъ свою бесѣду,
 Савинъ некій изиђе на среду,
 Сиріиска онъ быяше рода,
 Алъ юначство онъ показа тада,
 Ево мене државный, на среди,
 И походимъ предъ свыма напреди.
 Штитъ у руку а мача у другу,
 Пакъ обрати свою десну ногу,
 Башъ у подне потрча на стену,
 Да покаже предъ свыма истину.
 Многи за нѣмъ тада потекоше,
 И витезу томе подражаше,
 Предъ прочима онъ горе узходи,
 И за собомъ іошть остале води.
 Страже найпре они изсекоше,
 Съ осталима добро се понеше,
 Много пута ранише Савина,
 Одъ метаня изъ праћке камена,
 И одъ рана много изнеможе,
 На колена доле се поврже,
 И съ колена много іоште побѣ,
 Пакъ найпосле и животъ изгуби,
 И три друга іошть съ нѣмъ падоше,
 Други осамъ избодени быше,
 Тако први они погибоше,
 Славу себи вѣчну оставише.
 Трећегъ месѣца то се згоди Юла,
 Кадъ е ова баталія была.
 Іошть два дана кадъ по томъ прођоше,
 Дваестъ витезъ опетъ изиђоше,

Одъ Римляна то су храбри были,
 И трубача собомъ су узели.
 По поноћи тамо се продреше,
 Къ Антоніи ту се привукоше.
 Стражу тамо они потукоше,
 Пакъ у трубу онда затрубише,
 Да остали поспѣше на помоћъ,
 Докле іоште ніе прошла та ноћъ.
 Титъ се диже, Еврее устраши,
 Къ цркви они поспѣшно бѣжавши,
 Мисле да су ту многи Римляни,
 Къ Антоній да су већъ собрани.
 И таки Титъ съ воинствомъ притече,
 Воинство се тамо много стече.
 И крозь яму унутра уђоше,
 Кою за мостъ Юдеи сдѣлаше.
 И тако се започеше бити,
 И жестоко ту се сраживати.
 Заедно се они помешали.
 Да се веће нису раззнавали.
 Ту неслужи ни копѣ ни стрѣле,
 Само мачемъ овай мейданъ дѣле.
 У храмъ Римлянъ они не пуштаю,
 Да продеру ови навалюю,
 Нити куда быяше бѣгати,
 Нитъ предъ собомъ кога има гнати.
 Седамъ дана тако е траяло,
 Силно людство ту е попадало.
 То Римляни тако учинише,
 Антонію крѣпость освоише.
 Одъ Римляна тада су побити,
 Коино су были знаменити.
 Одъ Витиній Юліанъ капетанъ,
 Међъ крѣпкима было е избранъ.
 Самъ онъ еданъ много е гонію,
 И многе е одъ нѣи погубію.
 Іосифъ Флавій ту се е згодію
 Кадъ Юліанъ убіенъ е было.
 За нѣиме е много Титъ жалію,
 И у туги великой е было.

Ту и други погибе Римляна,
 Све юнака добри одъ мейдана.
 Одъ Еврея пакъ многи падоше,
 Што Римлянѡмъ много додіяше,
 Александеръ и Кнафей то храбри,
 Симонови пакъ падоше бодри.
 Малахїи и Юда Мертоновъ,
 Идумей вождь Яковъ Сосановъ,
 И Яира два брата рођена,
 Симонъ Юда, то ти є истина.
 Титъ издаде заповѣдь солдатомъ,
 Антонїю разбіяти потомъ.
 Евреомъ є тада было праздникъ,
 Ентелехисъ великій угодникъ.
 Титъ призивль Іосифа Флавїя,
 Да Іоана иде да превїя,
 Къ миру да бы приклонїю нѣга,
 Све зависї гражданство одъ тога.
 Радъ праздника такова велика,
 Да престане ова неприлика.
 Іосифъ жали и народъ и пркву,
 И учинитъ волю цесарову.
 Онъ отиде тамо бесєдити,
 Издалека поче говорити.
 Но Іоанъ се горе ожесточи,
 И Іосифа онъ ружи у очи.
 Іосифъ вели у што се ты уздашь,
 Те се нећєшь цару да покоришь.
 Предъ Римляни ти неможєшь стати,
 Нити града можєшь одржати.
 Ако ли се ты у Бога уздашь,
 Залуду се несрећниче варашь.
 Ты си нѣга много разгнѣвио,
 Одъ града є онъ се одвратїо,
 Богъ Римлянѡмъ видїшь да помаже,
 Опєть тебе паучити може.
 Ехонїя царъ мудро учини,
 Кадъ обседе Навходносоръ силный,
 Онъ се нѣму у робство предаде,
 Градъ и людство нехте да пронаде.

И до данасъ нѣга наши хвале,
 Нїе л' тако, како велимъ, брале,
 Ты на мене бадава се лютѣшъ,
 И менека ты тако безчестишъ.
 Одъ любви я ово говоримъ,
 Отечество и града я жалимъ.
 Каква-й полза и мени одъ робства,
 Да невидимъ ни жене ни сродства.
 На што тако іошъ се вы уздате,
 На мртваце надежду имате,
 Кои леже по полю и внутри,
 Обрати се и добро разсмотри.
 Када Іосифъ ово говораше,
 Одъ жалости многи проплакаше.
 Али Іоанъ іошъ горе се беси,
 Одъ бесноѣе и велике спеси.
 Мало нешто времена прошавши,
 Пакъ изъ града неки избѣгавши.
 Титъ є ове любезно примію,
 У оѣну нѣи єсте уклонію.
 Ал' с' огласи да су убієни,
 Речъ та проѣе тако међъ грађани.
 Но Титъ оне доведе на очи,
 Нека лажа свака веђъ замучи.
 Кадъ изъ града ове угледаше,
 Многи тада одтудъ побѣгоше.
 Пакъ и Титъ нѣи совѣтує лепо,
 Да разсмотре и не гину слепо.
 Но и тога Іоанъ іошъ неслуша,
 Та упорна и жестока душа,
 И не хотъ изићи изъ цркве.
 Сви ту у нѣой беззаконо живе.
 Видѣћи Титъ тако непокорство,
 И нѣіово велико упорство,
 Градъ и цркву мисли да разори.
 И до конца да оно обори.
 Три стотине онъ избра момака,
 Све по изборъ добріє юнака,
 По поноѣи да побію страже,
 Ёръ иначе то быти неможе.

Полковници по иляду людій,
 Свакій, рече, нека съ собомъ води.
 И самъ себе добро наоружи,
 Са првима хоће да с' удружи.
 Ал' господа нѣга световаше,
 Напредъ нѣму иѣи недадоше.
 Онъ послуша и одъ првы оста,
 И одоше само они триста.
 Они мисле да страже спаваю,
 И ништа се они не надаю.
 Али стража подиже остале,
 И **Жидови** на ове навале.
 И таке се до подне секоше,
 Одъ обои много іѣ падоше.
 Обадве се стране уморише,
 И одъ сѣче мало престадоше.
 Ту Римляни с' млоги прославише,
 А **Жидови** пакъ млоги падоше,
 У седмый данъ Римляни усташе,
 И веѣхъ приступъ цркви учинише.
 Ту почеше мостове правити,
 Да бы могли цркву обвладати.
 Великій трудъ у томъ су имали,
 Одъ сто миля потребна носили.
 Кадъ Римляни у шуму бы ишли,
 Коня б' они мало оставили.
 Одъ Еврея много су патили,
 Конѣ нѣима есу одводили.
 Изподъ землѣ проходи су были,
 Изъ града се кудъ су извлагчили,
 И за то Титъ свое каштигова,
 Свакій свога коня нека чува.
 Пакъ мостове и **Жидови** праве,
 Хранитъ цркву нѣга да поставе.
 Храмъ господа мисле да одбране,
 Саваота Бога да не падне.
 Но надежде нѣе томе выше,
 Ёрбо на гнѣвъ Бога подиглоше.
 Къ Елеону они се обрете,
 Да Римляномъ тамо напакосте.

Но Римляни и ту дочекаше,
 Юришъ на нѣи добаръ учинише.
 А Евреи сметени одъ глада,
 И неволѣ и велика яда.
 К'о санъиви тако се подижу,
 Тамо амо сметеници бѣжу,
 И већъ виде падениѣ храма,
 И самъ конацъ нѣiovимъ судбама.
 Юначки се iоште они држе,
 И заштите они праве брже.
 Пакъ сѣнь храма съ поноћи къ востоку
 Къ нѣойзи болѣ сви тамо притеку,
 И сами ту они зажегоше,
 Да не пале Римляни, рекоше.
 Разумнѣ мисле ово бити,
 Сами себе тако разорити.
 Два су дана после тога была,
 И друга сѣнь опетъ се зажегла.
 Два'стчетвртогъ Юлія месеца,
 То запали Римляновъ войница.
 Ту при храму еднако се бише.
 Ђданъ другогъ они убіяше.
 Гладъ већъ тако одъ выше обвлада,
 Нити болѣмъ да се когодъ нада.
 Ако гдигодъ што кои осети,
 Свакій иде да б' моћи отети.
 И одъ коже халъине су ѣли,
 И обућу и свашто су снѣли,
 И погани сладке су имъ были,
 Да се само ѣсу наодиле.
 Такій народъ необик' патити,
 Титъ научи нѣи тако трпити.
 Жена нека одъ рѣке Јордана,
 Именомъ ѣ Маріана звана,
 Кѣи ѣ она Елеазарова,
 Одъ села ѣ она Ветезона.*
 Богата ѣ и рода велика,
 И ню овде приведе прилика,

* Значи домъ Исопа.

Одъ стра войске она у градъ дође,
 Съ осталима ту живити пође.
 Метежници све одъ нѣ отеше,
 Однесоше и све поѣдоше.
 На нѣи она много сс срдила,
 Многу муку одъ нѣи є трпила.
 Имала є на свомъ крилу сына,
 Жалость ово заиста є дивна.
 Она вели свомъ рођеномъ сыну,
 На кою те я доимъ судбину.
 Кадъ Римляни одоледу граду,
 И на нѣиме већъ получе владу,
 Робъ Римлянѡмъ онда моращъ быти,
 И у патнѣи животъ проводити.
 Ако ли се отму метежници,
 Юштъ у горой быћешъ неприлици,
 Болъ да те я мати изедемъ,
 Него да те душманѡмъ предадемъ.
 Пакъ га закла на огню испече,
 И єсти га она веће поче,
 Али мирисъ печеня удари,
 Опетъ бѣду нанесе матери.
 Стекоше се они метежници,
 Уграбише дете као вуци.
 Грабте рече вы проклети люди,
 Богъ некъ види и нека вамъ суди,
 Сва сте моя добра пограбили,
 И до тога мене сте довели,
 Да заколѣмъ могъ рођеногъ сына,
 Ахъ несрећна и бѣдна я жена.
 Зачуђени они томе быше,
 И на миру ону оставише.
 Кадъ се ово по граду разгласи,
 Многъ одъ туге чупа свое власи.
 Скоро ово и Римляни чуше,
 На премного те бѣдно жалише.
 И самъ Титъ се задає у тугу,
 Смирава се и моли се Богу,
 Да бы ово нѣму опростио,
 И Еврее да бы примирію.

Но Евреи одпали милости,
 По упорству и по своіой злости.
 Храмъ свой сами почеше палити,
 Кога и Титъ желаше штедити.
 Но кровь на насъ и на наша чада,
 Ово казни та божія правда.
 Четрестъ лѣта кой манномъ питаше,
 Тога они на крсту распеше,
 Изъ камена имъ источи воду,
 Томе ребра са копіемъ боду.
 Пакъ протера толике народе,
 Нѣма землю пуну свашта даде,
 Они нѣму ни мѣста недаше,
 Да подклони главу непустише.
 Веѣ на нѣга гоненѣ дигоше,
 И толику дѣцу изсекоше.
 Грѣхъ тай нѣма срце ожесточи,
 И несреѣа затвори имъ очи.
 Да с' испуни то слово христово,
 Свакій ово некъ разсуди здраво.
 Камень неѣе на камену быти,
 Да се оно неѣе разорити.
 У осмый данъ месеца Августа,
 Два су опетъ сготовили моста.
 И почеше быти храма стѣну,
 Одъ запада разбіяти ону.
 Шесть дана є непрестано бише,
 Ал' разбити ону немогоше.
 Исподъ стене камень копаше,
 Но и тако ништа неуспѣше.
 После тога лѣствице метуше,
 И на стене пети се поѣоше.
 Но Жидови юначки се біо,
 И Римляне млоге убіаю.
 И іоштъ єдне доле оборише,
 И Римляна мложество побие,
 И заставе млоге имъ отеше,
 Баряктаре такоѣе побие,
 Пакъ Римляни почеше бѣгати,
 И лѣствице свое оставляти.

Титъ видеѣи погибель такову,
 И велику упорность нѣову,
 Заповеди да огнь наложе,
 Башѣ на врати храма да положе.
 Два изредна воина приступе,
 Симонове они есу трупе,
 Молити се они Титу сташе,
 И на свое много клеветаше.
 Но Титъ позна нѣове клевете,
 Своимъ рече одма їй убите.
 Еданъ одъ нѣи Апанъ се е звао,
 А тай другїй Архелай е было.
 Опетъ Титъ се нѣима смиловао,
 И животъ имъ опетъ даровао.
 Кадъ веѣъ оганъ започе горети,
 Злато, сребро поче се топити.
 Та веѣъ дрва внутри се казаше,
 И она се веѣе запалише,
 И одъ врата запали с' преграда,
 Пакъ и друга то исто пострада.
 А Евреи у храму стоѣѣи,
 И у огню веѣъ себе видеѣи,
 Веѣъ у крайню страоту доѣоше,
 У последнѣой бѣди се наѣоше.
 Сѣни храма веѣе изгореше,
 Іоштъ и цркве хоѣе да се маше.
 Цркву божю онъ поче жалити,
 Оганъ вели солдатомъ гасити.
 Пакъ съ своимъ онъ совѣтъ учини,
 Што веѣъ има одъ храма да чини,
 Или сасвимъ нѣга оборити,
 Или тако цѣла оставити.
 Заклучише да цѣла оставе,
 Да не чине неправде такове.
 И првый данъ у миру су были,
 По пожару томе починули.
 Кадъ Жидови мало починуше,
 На Римляне таки ударише.
 За петъ часовъ тако веѣъ се бише,
 Докъ Римляни плеѣа обратише.

Титъ се тада жестоко разсрди,
 И солдатомъ тако заповѣди,
 Цркву сутра да идемо бити,
 Са свомъ силомъ ону разбіяти.
 Десетога у ютру Августа,
 Валя она да остане пуста.
 Вавилонскій царъ када є біо,
 Исту цркву єсте разоріо,
 У истый данъ овога месеца,
 То и наша да учини мишца.
 Сутра добро да се попаштимо,
 Тому цару мы да подражамо.
 Храмъ божіи сутра разорити,
 И Евреємъ бѣженство смирити.
 Потоѣь єданъ уста одъ солдата,
 Окну оде зовому одъ злата,
 И чрезъ окно онъ оганъ промету.
 Іоште тада спаваюћу Титу.
 Сумпорита те є ватра была,
 И унутри дрва запалила.
 Када оганъ угледе Чивути,
 Сваки онда одъ страха се смути,
 До небеса подигоше гласе,
 Свакій себи чупа своє власе.
 Кадъ то чуше на полю Римляни,
 Сами тада быше удивлѣни.
 Одъ сна тада и Титъ се пробуди,
 И самъ собомъ онъ се томе чуди.
 Устремі се све воинство тамо,
 И Евреємъ да с' освете само.
 Угледа Титъ ту красоту храма,
 Помаваше своимъ солдатама.
 Но веѣь тада нико га неслуша,
 Свакій чини што му жели душа.
 Титъ неможе нѣга сохранити,
 Што судбина допусти горети.
 Када црква поче се палити,
 И све што бы поче се грабити.
 И убійства быше безъ милости,
 И никога нехтеше штедити.

Гнѣвъ веѣъ божій све тада постиже,
 Нити куда имаю да бѣже.
 Благородни скупа и богати,
 Старъ и младый свакій тамо пати.
 Жене, дѣцу, безъ да штеде сѣку,
 И различно задаю имъ муку.
 Плачь и вопль до неба се диже,
 Тежка гнѣва милостивый Боже!
 Така гнѣва нигди нѣ было,
 У свемъ свету нѣ се згодило.
 Мечъ и оганъ све ту истреблюе,
 Жеже, пали, и на главу бѣе,
 Великъ пламень тамо разлива се,
 Веѣма юште кровь ту пролива се.
 Што остало было нефарбано,
 Тада е веѣъ кровю помазано.
 Ахъ жалости и велика чуда,
 Нигда така нѣ была бѣда.
 Неможе се ово исказати,
 Нити може перо описати.
 Крамолници и тада се бѣю,
 И противу Римляна воюю.
 И оружя будући лишени,
 Пробадаю сопернике ражни.
 Но Римляни сасвимъ обвладаше,
 Богъ Саваотъ нѣма помагаше.
 Два Евреа * нехтеше с' предати,
 Но волеше у огню згорети.
 И веѣъ црква тако божя гори,
 И сва друга Титъ ѣе да обори.
 Зажегоше остале камаре.
 А потому и сва да оборе.
 Сви жителя у єдної е благо,
 Све богатство и каменъ драго,
 И сва ова тамо изгореше,
 Да што има, Римляни незнаше,
 И у томъ се весма преварише,
 Небровно благо погореше.

* Менръ сынъ Велги, и Юсвѣъ Далевнъ.

У єдномѣ веѣхъ тамо зданію,
 Одъ сирота бывшу собранію,
 Жена, дѣце шесть иляда душа,
 И скупа іѣ ту све сажегоша.
 И то паче Еврее прелести,
 И веѣху имъ погибель наустѣ.
 Пророци се неки показаше,
 И безумно они прорицаше,
 Да одъ Бога помоѣхъ хоѣе доѣи,
 И даѣе іѣ Саваотъ помоѣи.
 Тога ради сташе на молитву,
 И одъ срца приносити жертву.
 Касно су се веѣхъ тада молили,
 Да бы вишнѣхъ Бога умолили,
 Кадъ гнѣвъ божіѣ веѣхъ постигне кога,
 Проѣе време за умолитъ Бога,
 Докъ є време то апостолъ учи,
 Молити се баца намъ предъ очѣи,
 Кадъ гнѣвъ божіѣ веѣхъ почне се лити,
 Нѣе време онда се молити.
 Нѣи є злоба ослепила была,
 У упорству тако заслепила.
 Знаменія многа су видели,
 Несреѣнници алъ нису познали.
 Метежнике своѣ послуцаше,
 И лажливѣ пророке слуцаше.
 Знаменія Богъ имъ сказиваше,
 Паденіє явно представляше.
 Найпре звѣзда надъ градомъ се яви,
 Виѣаше се као и мачъ правый.
 И комета надъ градомъ стояше,
 За годину ту се казиваше,
 И на самый опрѣсноковъ праздникъ,
 Народъ скупа и свещтеный савъ ликъ,
 Сви у цркѣи были су собрани,
 На молитву они су скуплѣни.
 Башъ у ноѣи часа деветога,
 Априлія месеца осмога,
 Необичный светъ цркѣу окружи,
 По алтару и по свудъ се пружѣи,

За пол' часа тако є држала,
 И потому опетъ є исчезла.
 Они ово на добро мислише,
 Но разумни иначе судише,
 Пакъ у празникъ такође случи се,
 У по дана ово догоди се,
 Доведе се на жертву юница,*
 На средъ цркве породи яганца,
 Коє чудо друга превосходи,
 Да юница то яганца роди.
 Ђдно вече затворена врата,
 Велика є у њима тегота,
 Дваєсть людій она затвораше,
 И са бравомъ она заключаше,
 У по ноћи отворе се сама,
 И безъ ключа божіимъ судбама.
 Ђданайстогъ Маіа месеца,
 При заоду съ хоризонта сунца,
 Колеснице по воздуху ходе,
 Сви грађани ово чудо виде.
 И у празникъ самой пентикости,
 Свештеници по своіой дужности,
 Пређе свію у цркву дођоше,
 Шумъ и хлопоть у олтару чуше,
 Преселимся, гласъ одъ свуда зваше,
 И одъ тога ти се устрашише.
 Човекъ некій ту се находію,
 Сынъ Анановъ онъ є Ісусъ быю,
 Башъ у празникъ у цркви повика,
 Стаде њѣга велегласно дрека.
 Гласъ съ востока и гласъ одъ запада,
 Одъ четири вѣтра на градъ пада,
 Ђрусалимъ и на божію цркву,
 На свештену божію хоругву,
 Нове муже и нове супруге,
 На све люде страшне буду туге.
 Непрестано онъ тако викаше,
 Даню ноћу по граду хођаше.

* трогодишня юница.

За будалу многи га држаше,
 И јоште га, гди ко сретне, бише.
 Но онъ ништа на то невнимаше,
 Старешине мислити почеше.
 Одводе га началнику римску,
 Ту на нѣга наложише муку.
 Но онъ за то нехте ни молити,
 Да б' престали они нѣга бити,
 Еднак' виче, горе, горе граду,
 Обзанајућ' нѣгову неправду.
 Питаю га зашто тако виче,
 Но онъ друго ништа имъ нерече.
 Горе граду онъ виче единако,
 Умучати неможе га нико.
 Седамъ лѣта и јоштъ петъ месеца,
 Тако виче овај безъ престанца.
 Ако му ко већъ и ести даде,
 Благодарит' онъ друго незнаде.
 Горе, горе то единако зваше,
 Непрестано ово повтораше,
 Предъ саму смртъ по стени ходѣћи,
 Горе свима тако говорѣћи.
 Потомъ рече, садъ горе и мене,
 Каменъ нѣга згоди преко стене.
 Онъ погибе и падне са стене,
 Тако то су божіе судбине.
 И Евреи сва ова видећи,
 И за добро то себи мислећи,
 Еду, пію, веселъ проводе,
 И већъ тако своє злобе годе.
 Многу користъ Римляни добыше,
 Ликоваше и весели быше,
 Младогъ цара Тита похваљую,
 И витезке пѣсме поцѣваю.
 Много блага солдати добыше,
 И различне ствари куповаше.
 И златице по две су давали,
 Кадъ су себи штогодъ куповали.
 Јоштъ у цркви едно мѣсто оста,
 У цѣлости одъ огня изоста.

Свештеници ту су се сакрили,
 Чрезъ савъ пожаръ ту су пребывали.
 Дете едно међъ нѣма быяше,
 Жеђъ неможе оно трпитъ выше,
 Веђъ изиђе Римляномъ на очи,
 Ёда како онъ воде получи.
 Воде добы и опетъ побеже,
 Нити нѣга когодъ выше стиге.
 Потомъ мало жреци изиђоше,
 Кланяти се предъ Тита дођоше.
 Да имъ прости они нѣга моле,
 И на милость да нѣга преволе.
 Храмъ згорео, нашто ће попови?
 Пакъ нетреба да будете живи.
 Кадъ нектесте цркву поштедети,
 Немогу васъ ни я пожалити,
 Съ црквомъ скупа и вы погините,
 Своимъ рече, до едногъ побите.
 Крамолници сви прочи дођоше,
 И моленъ Титу представише.
 Но Титъ нѣма чрезъ толмача вели,
 Крви доста есте л' се напили,
 И неволъ сваке напатели,
 И бѣшенства свога наситили.
 Одъ Помпея вы сте покорени,
 И Римляномъ есте подложени,
 А садъ ваше подигосте руке,
 Учинисте вы такове бруке.
 Силни су нама у покорству,
 А вы сами стаете у упорству.
 Сили римской вы се противите,
 Одъ упорства вы неразсудисте.
 Славна царства намъ се покористе,
 И толики гради подложиште,
 Британія пакъ и Германія,
 Картагена земля Африкiя.
 Ето ваша сва слава пропаде,
 И вашъ самъ Богъ нама васъ предаде.
 Вы сте ово были заслужили,
 За Цестiя када сте сгрешили.

И мой отаць дошавши овамо.

За то дѣло наказатъ васъ само.

Могоа бы онъ васъ истребити,

И градъ сасвимъ онда разорити,

Но онъ вама милостивъ быяше,

Добрымъ речма онъ васъ световаше,

Све могаше тада разорити,

Съ добра срца нехте учинити.

Тако исто и я самъ чиню,

Изъ почетка вама говорю.

Недостойни вы бысте милости,

Заостасте у вашей гордости.

Гладъ и бѣду вы сваку патисте.

И смиритъ се самномъ нехтедосте.

Безъ неволъ я самъ васъ молю,

Одъ васъ мира безъ нужде просю,

Васъ жалеѣи то я самъ чиню,

И градъ и васъ я есамъ жалю.

И садъ опеть я ѣу вамъ простити,

Но нехтеше они вѣровати.

Тить се онда юштъ горе разсрди,

Све запалитъ своимъ заповѣди.

И сутра данъ све то учинише,

Да и самый преторъ разорише.

Благородни пакъ многи доѣоше,

И одъ Тита милость получише.

Крамолници единако се мету,

Смирити се никако неѣаду.

У дворъ тамо царскій уѣадоше,

Ту мложество народа наѣоше.

Осамъ илядъ тамо се сакрили,

Евреи су бѣдни ово были.

И они све овде погубише,

Сами свое тако изсекоше.

Два солдата римска ухватише,

Едногъ таки смрти предадоше,

А другога къ Симону приводе,

Да га тамо кодъ Симона суде.

Симонъ нѣга осуди убити.

На мѣсто га почеше водити.

Изъ нѣовы руку онъ утече,
 И своему онъ друштву притече.
 Но Титъ рече да г' таки убію,
 Живити му выше да недаю.
 Такій законъ есте у Римляна,
 Живъ недат' се у руке душмана.
 Већъ несрећни немогу се бити,
 А цесару неће се предати,
 Већъ се крѣо кои куда може,
 Мисле да ће цесаръ отяћ' брже.
 Ал' онъ нехте одтуда отити,
 Докъ nebude конацъ разорити.
 Горня крѣпость іоштъ небы узета,
 Титъ о томе старат' се непреста.
 Но безъ моста неможе узети,
 По мосту се треба къ нѣму пети.
 Али выше дрва нѣе наћи,
 Ни одкуда донет' нѣе моћи.
 Саберу се юдеиски старци,
 Поизбрани нѣови већници,
 Совѣтъ чине да се већъ предаду,
 И да просе одъ Тита слободу.
 Кадъ разуме Симонъ старешина,
 Што беседи остала дружина,
 Старешине све даде побити,
 Нит' попусти Римлянѡмъ предати.
 Найболѣій є Яковъ Сосинъ быо,
 У ланацъ є нѣга поставіо.
 Избѣгоше тадъ многи изъ града,
 За четрестъ и выше илада.
 Титъ све ове милостиво прима,
 И за зло имъ онъ ништа неприма.
 И жрецъ єданъ съ прочимъ тамо дође,
 Ісусъ Фебуфъ и онъ къ Титу приђе.
 Много благо са собомъ донесе,
 И свећняке велике принесе,
 И сосуде различне црковне,
 И остале утвари прекрасне.
 И хранитель сосудовъ є съ нѣиме,
 Финеесъ є нѣму тако име,

И црковне богате одежде,
 И завѣса, кое много вреди.
 Титъ нѣи прійми и држи у чести,
 Да с' небоє веѣъ никакве злости.
 Пакъ почеше мостове правити,
 Августа башъ у данъ двадесетый.
 Септембрѣа седмый довршише,
 И са свиме веѣъ готови быше.
 Крамоляцы іопѣтъ се веѣе бране,
 Ал' су веѣе сустали безъ раане.
 Кадъ Титъ поче разбіяти стѣне,
 Страхъ ту великъ на Еврее падне.
 На Акру пакъ гору избегоше,
 А другій се по гори сакрише.
 Но Римляни провалише стѣну,
 Окончаше Еврейску судьбину,
 И видоше таква славна места,
 Какова є то, боже, красота.
 Цесаръ рече све огню предати,
 Кога стигну вели убивати.
 Веѣъ на конаць Титъ све преоблада,
 Тако оѣе то божія правда.
 Пакъ онъ мысли што ѣе учинити,
 Толикъ народъ трудно є држати.
 Прво нѣима много треба раане,
 И друго пакъ да му неизмѣне.
 Старе рече све скупа побити,
 А све млаѣе, са собомъ водити.
 Среднѣ рече къ Египту водити,
 На робію тамо поставити.
 А остале рече продавати,
 То да чине нѣгови солдати.
 Титъ постави єдногъ да се стара,
 Гладъ Еврее да не пообара.
 Алъ солдати на нѣи разсрѣени,
 Десетъ хилядъ ту бы уморени.
 Свега тада што веѣъ заробише,
 Деветдесетъ седамъ хилядъ выше.
 Обседнути што су пакъ помрли,
 Весма многи тако изгинули.

Миліонъ іоштъ, стотина хиляда,
 Свега душа што погине тада.
 Међъ нѣма є язычника было,
 Што се у градъ было сакупило.
 И они су на празникъ ходили,
 Своє жертве богу приносили.
 И толико многому народу,
 Што су тада нашли се у граду,
 Морало є недостатѣ раане,
 И толико людство да изгине.
 Нечуди се томъ многому народу,
 Да се може сместити у граду.
 И Цистъ тому већъ насъ увѣрава,
 Кой Нерону о томъ извѣщава.
 Неронъ Цесаръ Цисту заповеда,
 Одъ народа да му сумму преда.
 Ёрее пакъ Цистъ онда умоли,
 Да му они учине по вољи.
 Те на Пасху жертве преписаше,
 Педесетъ шесть хиляда нађоше.
 И педесетъ іоште къ тому выше,
 Толико ихъ ту тада нађоше.
 Ёданъ жертву човекъ неприноси,
 Но соборно она се доноси.
 У найманѣмъ педесетъ є люди,
 И powyше тако се находи.
 Прокаженный ту се непріймаю,
 И нечисти сви се исклучаю.
 На последку та два Крамолника,
 И первѣйше она начальника,
 Іоана и съ нѣме Симона,
 Свему су злу обадва повина.
 Већъ и они у замку падоше,
 И Римляномъ у руке дођоше.
 Градъ Римляни са свимъ разорише,
 Оборише и уничтожише.
 Втора лѣта Веспасіанова,
 Одъ начала владаня нѣгова.
 Септембрія месеца осмога,
 Гнѣвъ вышнѣга изліо се бога.

Петъ є пута и пређе страдао,
 Ёрусалимъ поробљенъ є быо.
 Ёгипетски цареви многажди,
 И Антиохъ и Помпей по вражди.
 Пређе тога царъ одъ Вавилона,
 Убіеня ту учини страна.
 По хиляди и триста година,
 И јоште шесть съ неколико дана
 Првый здатель єсть Ёрусалима,
 Са нѣговимъ то прономіама.
 Ханаанскій властелинъ є быо,
 Хапаанскимъ езыхомъ се звао.
 Царъ * истинный, и достоянъ тога,
 Онъ священникъ истиннога бога.
 Ёрусалимъ онъ нѣга назива,
 Одъ Салима такога прозива.
 Пакъ богъ вышній подиже Давида,
 Хананее изгнати одъ туда.
 По прошлости толико година,
 Пороби га царъ одъ Вавилона. **
 Но ни тако велика старина,
 Ни красота нити величина.
 Ни богатство ни велика слава,
 Нити вѣра та нѣюва права.
 Све то тада ништа непоможе,
 Већъ на конаць све се опроверже.
 Све у конаць тада разорише,
 До три куле само оставише.
 Красоте су оне чудне были,
 На предъ оне єсу се писале.
 Прва вина да има обрану,
 Докле тамо солдати оддану.
 А друга є и ради памети,
 Да бы свакій могао видити.
 Каква крѣпость тога града была,
 Когъ є сила Титова добыла.

* Мелкиседекъ.

** Одъ Давида до разоренія Вавилонскимъ царемъ 464. а до разоренія Титона 1179. лѣта, а одъ првогъ здателя до Тита 2177.

Титъ оконча ту свое послове,
 По имену онъ солдате зове.
 Похваляе свакогъ по имену,
 Даре дае началнимъ колайну.
 И у напредъ нѣима обеѣава,
 Да ѣе свакомъ давать своя права.
 Ту остави гарнизонъ чувати,
 И Сирию такоѣеръ бранити.
 Ко Египту са прочима поѣе,
 Къ родителю своему да доѣе.
 Цесари пакъ када достигоше,
 Све користи тамо оставише.
 Къ Филиповой Цесарии доѣе,
 И веселѣ тамо то Титъ наѣе.
 Данъ роѣеный нѣговога брата,
 По имену Дометіанъ звата.
 Веселѣ се велико чиняше,
 Ту Титъ много Еврее мучаше.
 Едне чини съ зверови се брати,
 А другима пакъ собомъ се быти.
 Две хиладе іоштъ и петъ стотина,
 Ту погибе бѣдни Евреина.
 Поглавара бѣднога Симона,
 У Римъ нѣга води окована.
 Много тада Евреи страдаше,
 На све стране озлоблени быше.
 Зажеже се градъ Антиохіа,
 И изгоре много каѣікіа. *
 На Юдеѣ кривицу бацише,
 И то многе праве озлобише.
 Пакъ и други ту се пожаръ случи,
 И несретне Еврее намучи.
 Идуѣи веѣъ Титъ къ Антиохіи,
 Той Сирійской негда Епархіи.
 Доѣе къ реки зовомой Суббота,
 У Еврея была ѣ та свята.
 Шестъ ѣ дана та воду точила,
 У субботу свагда ѣ престала.

* Жилнще.

Ту грађани срести изиђоше,
 У градъ нѣга лепо допратише.
 Да Еврее протера изъ града,
 То га моле ондашня господа.
 Алъ Титъ нѣма тако одговара,
 Землю нѣину я веће поара.
 Да куда ће сада они бѣдни,
 Изгублѣни и са свимъ несрећни,
 Оставише нѣи животъ у миру,
 Недирайте у нѣиову вѣру.
 Кадъ се већъ Титъ приближи ко Риму,
 Граду Риму отечеству свому.
 Веспасіанъ отаць срести иде,
 Съ млађимъ сыномъ заедно се воде.
 Дометіанъ овому є име,
 Тита срести отаць иде съ нѣиме.
 Са богатствомъ и робови дође,
 И са славомъ Титъ већъ у градъ уђе.
 А Симона преко града вуку,
 Као свиню, и муче и туку.
 До капиє Дієва дођоше,
 Ту несрећна Симона убише.
 Славну цари помпу учинише,
 Одъ побѣде Тита дочекаше.
 И Еврейска тако слава прође,
 И у тако разоренѣ дође.
 И одъ тада како пропадоше,
 Нигда выще ти се недигоше.
 Гнѣвъ божіи ту явно се види,
 И до данасъ кои тако слѣди.
 Одъ свуда су они протерани,
 И одъ свакогъ они су презрени.
 Велика є то на нѣима вина,
 Распятіє божієга сына.

Конаць стиховима.

Слѣди окончаніе Історіе съ періодима пѣшыми.

У Юдея была є іоштѣ една крѣпость Массада, кою созда Іоанаѳанъ Архіерей. А Иродъ царъ потврди ону выше мѣри. И будући Иродъ ніе быо одъ царска рода, и мыслию, ако га наслѣдникъ потера, да се ту може задржати и одбранити: а друго бояо се Клеопатре царице Египетске, (Она є своєгъ любезногъ Антонина принуђавала, да убіе Ирода и Єрусалимъ присвои.) Кадъ Елеазаръ види, да ће одолети Римляни, совѣтує своє, да сваній самъ себе убіє, да се живѣ Римлянѣмъ не преда: и по совѣту тога после сви сами себе побише мало тко оста, и то Римляни по многомъ труду и сраженію обладаше. И Юдеи одъ тада осташе навѣкъ порабощени.

Ова пакъ на кратко єсу собрана изъ шесте кнѣиге Іосифа Флавіа Іудеанина. А Петаръ Епмеєръ историкъ пише укратко ово:

Веспасіанъ Цесаръ получившій престолъ Римскій, пошлѣ сына Тита покорити Еврее, кои су се одтргли одъ власти Римске, прислѣвши тамо силомъ великомъ придоби Юдею.

Ту су была два сада или воћняка прекрасна, гди у єдномъ растила су дрвета балсамова, што нигди на другомъ мѣсту ніе се могло наћи. И ова су дрва Юдеи много бранили, но на конаць Єрусалимъ 8. Септембра бы освоєнь.

Флавій Іосифъ исчислява одъ созданія града Єрусалима до овога разоренія 2177. лѣта.

Титъ по окончанію рата награди своє воинство; идући крозь Сирію и Палестину много Еврее умучи. А Симона и Іоана начальнике Еврейске са седамъ стотина избрани младића одъ Еврея съ помпомъ у Римъ доведе, съ великимъ торжествомъ тамо Титъ одъ отца и народа бы дочеканъ.

Межу осталомъ користи ношена є была и трапеза златна, и свеѣнякъ златный храма, коима послѣдоваше образи побѣде украшеня.

За нѣима иѣаше Веспасіанъ, а за нѣиме Титъ, а по нѣима Дометіанъ на бѣломъ коню.

Потомъ Императоръ каіе начини, и ту Юдейска оружя положи, до здѣ Петаръ.

А Алстедіи Іоанъ числи при Єрусалиму погибше Юдеє овако:

Титъ Веспасіанъ 14. Априла обседе Єрусалимъ на празникъ Пасхе гди се скупило три миліона и шесть стотина хиляда; гладъ великъ одоле да су и по десеть хиляда на данъ умирали, а на неделю по 60. хиляда. Само на една врата было є изнешено мртвы 115 хиляда, а преко зида избачено є было 600 хиляда. И многе су хиляде остале по домови непогребены. Храмъ є 18. Августа спалънъ, и у храму 6 хиляда и 600 душа Єврея убієно.

Септембра 7. и 8. данъ савъ градъ изсечень бы. Две хиляде Єврея у проходи подавльно, 7 хиляда у робство одведено, и безчисленимъ зверовма побацано, а премноги за тридесеть сребреника продано.

Опетъ у лѣто 114. по Христу 17. лѣту Трояна Цесара почеше Жидови бунтовати се, и маюћи начальника Баркохаба, и тада весма истреблѣни быше.

У Єгипту, Месопотаміи, у Палестини и по други мѣсти безчислене хиляде Єврея тада погибоше, само у Єгипту 200 хиляда, а Адріанъ погуби више одъ 500 хиляда, 500 градова разори, села боля 985 раскопа и са земльомъ сравни.

Мы одъ ове исторіє можемо се научити, коль праведанъ Господъ и правы судове єго. За преступленіє закона святаго непощеди возлюбленого своего Ісраиля, рода святаго, языка избраного, єгоже столпомъ огненнымъ чрезъ черное море преведе, и хлѣбомъ ангелскимъ 40

лѣта препита, водомъ чудесномъ напои, и доведе у землю кипѣху медомъ и млекоу, покориши имъ толика царства.

Обаче по неложному его словеси не оста камень на камени, а нѣи по вселеной расточи, въ наше наказаніе: гди говори, аще хотите и послушайте мене, благая земли снѣсте: аще ли ни, мечъ вы поясть, уста бо господня глаголаша сія.

Но одъ ове древне плачевне Исторіе, да приступимо къ другой, ако є и послѣднѣи лѣта, опетъ є подобна овой бѣдной повѣсти.

О В У И С Т О Р І Ю

Цариградску прочитай читателю са вниманіемъ, и съ соболѣзнованіемъ сердца, коя є одъ достовѣрни Исторія списана, и невѣруй некимъ блядословнимъ, кои одъ зависти толику лягу наносе на Грке: ако бы они викали на Турке и раздражавали нѣи, кое є сасвимъ неприлично, а и све неке кнѣиге напунѣне кое како-ве ляге безсовѣстне. Разуманъ Историкъ зато пише, да за свой трудъ похвалу получи за награжденіе; а онай кои съ лягама пише, тако се и наплаћує.

И С Т О Р І Я Д Р У Г А

О

ПЛѢНЕНІЮ СЛАВНОГА ЦАРИГРАДА,

И Л И

КОНСТАНТИНОПОЛЬ И НОВЫЙ РИМЪ НАРИЦА-
ЕМЫЙ, НѢГА Є ПЛѢНІЮ МАХОМЕДЪ ДРУГІЙ,
СУЛТАНЪ ТУРСКІЙ VIII. У ГОДИНИ
1453. ПО ХРІСТУ.

Махомедъ Султанъ, тога имена другій, умер-
шему отцу нѣговомъ Мурату у Азій у области
Визанійской у граду Пруси, достойно погребе-
ніе учинивши, безъ свакогъ препятствія облада
очевимъ царствомъ. И преже свега простре не-
докончавшу войну, кою іоште отаць нѣговъ има-
ѣаше съ княземъ Караманійскимъ, и побѣди тога
и поданикомъ учини. Потомъ нехтеде у нискимъ
пословима пребывати, простираше умъ къ вы-
сокимъ, желанъ непрестано имаюћи како бы и
греческимъ царствомъ обладао, и Цариградъ у
своима рукахъ имао, негледећи на то што є нѣ-
говъ отаць учиніо миръ съ Палеологомъ ца-
ремъ Константинопольскимъ. А ту слободу по-
даю му христіянска несогласія и меѣусобни
ратови. И было є тада могуће рећи за хри-
стіянске властитель: видѣвше невидѣша, и слы-
шаще неслышаша. И таковому преславному
царству на востоку попустише пасти, нехо-

тевши таковому злу противостати и помоѣ дати, но и сами Грцы у Константинополю на коначъ пренебрегоше, свое богатство у землю закопаше, а нехотеше трошити за сохрании свое отечество.

Но всуе, штетна естъ человѣческая помоѣ изволившу тако богу, ербо меѣу господомъ грчкомъ учини се тада таково нестроеніе, и меѣусобно несогласіе, грѣси всенародни. весма оскорбляваю щедроти божія.

И о таковомъ паденію грчкогъ царства, и о взятіи преславногъ Цариграда у древнимъ исторіама повѣствуе се овако:

Када облада Махомедъ Султанъ турскій свимъ отеческимъ трономъ онда све желѣ свое къ тому приложи, да бы обвладао и Цариградомъ, и пайпре къ веѣму утѣсненію заповеди съ великомъ скоростію у Пропонтиди сазидати градъ на еракійской страни у край мора, близу Цариграда, къ тому постави на мору многе Галере и Кораблѣ, и друге лаѣ съ воинствомъ недаюѣи Гркомъ слободно пловити по мору.

Када ово царъ Константинъ разуме шта Махомедъ хоѣе, пошлѣ къ нѣму свое посланике за тврдити миръ, но онѣ посланике бездѣлне посла, и готови се ко обсаденію града. Царъ и сви у граду весма убояше се, незадовольни будуѣи своимъ воинствомъ противити се таковому устремленію, будуѣи воинства мало быяше, а браѣа царева нису была тамо, ако су и имали воинства, то мало, а къ тому и необикло къ рату; тога ради ко областима Латинскимъ почне шилати и на друге стране съ плачемъ помоѣи просити. Но они нису хтели ни слушати таквога прошенія, но неки одѣ нѣи и желили су то. И то неки одавна су желили, говореѣи, некъ Турцы одѣ Грка отму, а мы да отmemo одѣ Турака, ербо было имѣ е стыдѣ да сами одѣ Грка отму. О стыда и безчеловѣчія! разрушенный Еладѣ, то естъ Грци

нису могли познати, да ће и они разрушени
бити одъ Турака, и тако безъ нѣове помоћи
царъ Константинъ затвори се у градъ са сво-
ма съ многимъ страхомъ.

Овде започинѣ Исторія у стиховима.

Купи войску Мехмеде Султана,
Са сви страна Турке безбожнике.
У хиляди четири стотине,
И педесетъ и треће године.
Декемврија месеца е было,
На Цариградъ кадъ се ово збыло.
Са безбройномъ Султанъ иде войскомъ,
И по суву и са силомъ морскомъ.
Пакъ обећа своему воинству,
По безбожну нѣову лакомству.
Мужествено ту да се покажу,
И сву свою силу да приложу.
Да бы града могли освоити,
Свомъ Султану нѣга придобити.
Што у граду нађе се богатства,
И остала Греческа имуѣства,
Да ће нѣима све то уступити,
Нека грабе неће имъ бранити.
Заповеди имъ куле правити,
Све одъ дрва оне возвышати.
Да пребаце стрелицу у граду,
Бранити се онимъ да имаду.
И шанчеве такођеръ копати,
И мостове къ тому содѣлати.
И одъ Пере даже до Галати,
Мостъ великій нареди правити.
Две хиляде на нѣму степена,
Да бы флоти небыла препона.
Пакъ и тайный ту подкопъ правише,
Све устроить добро се паштише.
Царъ Константинъ то гледи изъ града,
Помоћи се ни одкудъ ненада.

У Бога се. єднога уздаше,
 И одъ срца къ нѣму уздисаше.
 Са своима онъ се добро брани,
 Да не буду варварма попрани.
 Юришъ чине на полъ на Турке,
 И юначки на нѣи дижу руке.
 Одбіяю нѣи далъ одъ града,
 Да бы могли одбити одъ туда.
 Да неправе мосте и шанчеве,
 И остале преправе нѣіове.
 Алъ немогу противъ сили стати,
 Ни толикой сили досадити.
 По хиляда имаде Турака,
 Спробу само єдинога Грка.
 А два Грка на десетъ хиляда,
 Таква сила стои око града.
 И Галату та сила облада,
 Тако Турци обколише града.
 Да већъ помоћъ ни одкудъ недоће,
 Нити може тко граду да доће.
 Царъ съ Царицомъ и прочимъ народомъ,
 А Патріярхъ са духовнимъ чиномъ.
 По цѣлу ноћъ стое на бденію,
 Бога моле ко умиленію.
 Іошть и постомъ себе смираваю,
 И на помоћъ творца призиваю.
 Заповеди царъ старешинама,
 Разделити войску по стенама.
 И стрелнице добро утвердити,
 Пакъ и врата войскомъ укрепити.
 Одкудъ виде да ће юришъ быти,
 Ту топове рече наместити.
 Пакъ и звона и іошть проче трубе,
 Употреби да се на гласъ купе.
 Сваки свою да наредбу чува,
 Некъ се біє нека неунива.
 Да изъ града наполь неиду.
 Но некъ свакій наће се на реду.
 Стене града были су високе,
 Да у свету друге нису таке.

И красота и свака доброта,
 Овогъ града была є лепота.
 Али немаръ грчки старешина,
 И царева и сви властелина.
 Рушити се оне су почеле,
 И красоту свою изгубиле.
 Када Турцы већъ све начинише.
 И на юринѣ они намыслише.
 Четрнайстогъ Фебруара месеца,
 Постъ учине Агарина деца.
 Тако одъ нѣи Рамазанъ названи,
 И проклету свецу наречени.
 Даню посте а по сву ноћъ ждери,
 И проклету такву драже вѣру.
 А потому бити се почеше,
 Одъ сви страна сложно навалише.
 Тринайсть дана бише се еднако,
 И Грцы се пакъ држаше крѣпко.
 Кадъ є было четрнаестъ дана,
 Време прође скверна Рамазана.
 Дваестъ осмый Фебруара є было,
 Поста време то се испунило.
 Скверну свою молитву читаше,
 Пређе зоре ову проучише.
 Пакъ ударе бубњи и свириле,
 И нѣюве литавре остале.
 Сложно у градъ почеше стреляти,
 Силно у градъ стадоше метати.
 И стераше грађане съ бедена,
 Сакрише се доле изъ подъ стѣна.
 Кадъ грађане са стѣне одбише,
 Сложно онда на градъ навалише.
 По лѣствицамъ пеню се на стѣне,
 Да бы могли освоити оне.
 Други ватру носе у рукама,
 Градъ запалитъ они мысле одма.
 Алъ грађани на стѣне скочише,
 Противъ враговъ добро се опреше.
 Царъ обходи наоколо стѣне,
 Ободрава и крѣпи Христіане.

Одъ Бога имъ помошь обећава,
 И тако нѣи царе укрѣпљава.
 Пакъ у звона онъ рече звонити,
 Да бы народъ боль ободрити.
 Када Турцы гласъ одъ звона чуше,
 Та и они гласно заурлаше.
 И бой страшанъ тада се учини,
 Чинити се да су судни дани.
 Изъ толова и оружя проча,
 И свирала и бубнѣва стуча.
 И одъ гласа и копя людскога,
 Риданія и плача градскога.
 Дѣца плачу, жене запеваю,
 Сви жалостно и горко ридая.
 Рекао бы да се земля тресе,
 Боже благій призри са небесе.
 Пакъ одъ многа пуцаня топова,
 И одъ прочи различни огнѣва.
 Димъ се згусну ништа се невиди,
 Нитъ се знаде кои кога вреди.
 Одъ дима се многи загушише,
 И напрасно одъ тогъ умираше.
 Страшна сѣча веѣъ тай данъ быаше,
 Ёданъ другогъ люто поражаше.
 Све у тамѣ и до мркле ноѣи,
 Непресташе тако се секуѣи.
 Ноѣна тама она нѣи разстави,
 И одъ сѣче такове устави.
 Уступише у шаторе Турцы,
 Да почину они проклетницы.
 И грађани почивать падоше,
 Ёрбо люто тѣи се уморише.
 Ёдва сама нѣима стража оета,
 Ёрбо свакій одъ труда посуета.
 Сутра рано када данъ освану,
 Царъ исходи наполь порану.
 Заповеда мртваце скупити,
 И у землю све оне погребсти.
 Много тада погибе Христїана,
 Славны Грка и честны грађана.

За хиляду и седамъ стотина,
 И четрієсть то ти є истина,
 И Немаца іоште и Армена,
 И нѣи паде за седамъ стотина.
 Потомъ царе пође по стѣнама,
 Са своима храбримъ болярима.
 Да разсмотре што раде противни.
 Готове л' се бою опетъ они.
 Али Турцы спаваю одъ труда,
 Тишина є међъ нѣима по свуда.
 Око града кадъ царе погледи,
 Многу силу мртваца угледи.
 Око мора и около града,
 Сила лежи свудъ турскога згада.
 Осамнаєсть цало є хиляда,
 И погигло одъ Турака тада.
 Полагано са стѣна сиђоше,
 Иструменте турске запалише.
 Што су турцы спремили кодъ града,
 Грцы оне запалише тада.
 Съ Патріярхомъ царъ у цркву оде,
 И све людетво са собомъ одводе.
 Да захвале Богу на побѣди,
 Вчерашнѣга што се дана згоди.
 Мысли царе у страху єу Турцы,
 Што имъ леже толики мртвацы.
 Валя да ње, мысли, одступити,
 И бой дање вење оставити.
 Но зверъ дивля неучини тако,
 Неда нѣму то срдце звѣринско.
 Но пошилъ све мртве собрати,
 И све оне ватромъ сагорети.
 Пакъ топове рече привлачити,
 И пакъ силомъ граду навалити.
 Да грађаномъ недаду данути,
 Ни времена себе готовити.
 Царъ Константинъ када види тако,
 Да Махомедъ неодступа лако.
 На све стране пошилъ клисаре,
 И на суво и на сивѣ море.

У Морію и у Венецію,
 Онъ призива и свою братію.
 Но братія сама су у рати,
 И помоћи немогу му дати.
 А западни єдва и чекаю,
 И тому се већъ они радую.
 Посланике повратише праздне,
 Одпустише оне безъ надеждне.
 Само єданъ Геновезаць пође,
 Кнезь Зустуней ту напоћъ дође.
 Са две наве и са две фрегате,
 Шестъ сто съ собомъ войника имаде.
 Крозь сву турску онъ армаду прође,
 И подъ стѣне цариградске дође.
 Кнезь є овай много храбаръ быо,
 И велико мужество чинію.
 Како ћемо пониже видити,
 Како ће се овай подносити.
 Када нѣга царъ Константинъ види,
 Веселимъ га онъ окомъ погледи.
 Честь онъ нѣму велику подаде,
 Предъ осталимъ старешинствомъ даде.
 И слабія онъ узимлѣ мѣста,
 Са своима да ће чувать иста.
 Весма крѣпко онъ се поносаше,
 Са своима добро се држапе.
 Весма добро онъ одбія Турке,
 И кржави своє храбре руке.
 Онъ не само своє мѣсто храни,
 Но и друга помаже и брани.
 Ободрава остале Христіяне,
 Храбри свакогъ нека добро стане.
 Одъ господа помоћъ обећава,
 Да се држи свакогъ ободрава.
 И сви нѣга у граду слушаю,
 И добро се они поднашаю.
 Но множество было є Турака,
 И недаду грађаномъ оданка.
 Када прође пакъ тридесетъ дана,
 У кое се бише безъ престана.

Опетъ Турцы силомъ навалише,
 И топове ближе привукоше.
 Одъ свы страна пакъ почеше бити,
 Стѣне града силно разбіяти.
 Меѣъ топови два быше велика,
 Ёдногъ тана до полакъ човена.
 А друго е пакъ поманъ было,
 До колена величине было.
 Оба ова топа поставише,
 Гди Зустуней съ своимъ стояше.
 Стѣна ова и стара и ниска,
 Сила на ню обрати се Турска.
 И съ топови почеше ю бити,
 И поче се она колебати.
 И петъ фатій она обруши се,
 И великій проломъ отвори се.
 Но притоме и ноѣъ веѣе наста,
 И стреляти выше Туркомъ преста.
 Но Зустуней ту стѣну зазида,
 Чрезъ ноѣъ само тай продоръ извида.
 Другу стѣну дрвену начини,
 И са земаѣомъ онъ ону напуни.
 Сутра рано Турцы се подитну,
 И съ великимъ топомъ бити почну,
 Мыслеѣи веѣъ провалиѣе стѣну,
 И држали тако за истину.
 У црковну тана паде стѣну,
 И тако се оно и распадну.
 Пакъ по подне опетъ наперише,
 И стреляти съ нѣоме намыслише.
 Али свою Зустуней управи,
 Проѣу оне онъ ову * настави.
 И веѣъ ону погоди у грѣо,
 И разби се она тада врѣо.
 Када ово Махомедъ угледи,
 Онъ се люто веѣъ тада разсрди.
 Пакъ на свое громовито виче,
 Некъ се сваки ко граду примиче.

* Пушку.

Пакъ повичу сви у слогу Турцы,
 Почну вити као гладни вуцы.
 Са свы страна на юришъ удрише,
 И жестоко бити се почеше.
 Пакъ у граду звона зазвонише,
 Сви грађани сложно поиташе.
 Сви скочише на зидове горе,
 И юначки съ Турцыма се боре.
 Самъ Патріархъ оста и свештенство,
 И остало съ нѣма духовенство.
 По црквама они Бога моле,
 Да избави такове неволѣ.
 Царъ проходи съ велможи по граду,
 Ободрава и чини орабру.
 И Зустуней на све стране ходи,
 Понуђава у дерзость приводити.
 Када люди опетъ звона чуше,
 Сви согласно тамо потекоше.
 Тко бы мого оно описати,
 И езыкомъ све то исказати.
 Такве силе са обадве стране,
 Съ чимъ ли могу да се оне бране.
 И Махомедъ весма настоява,
 Своє Турке добро ободрава.
 Ово страхомъ а ово почестма,
 Онъ настои тако надъ своима.
 Са свомъ силомъ Турцы навалише,
 И до сами капія продреше.
 Своимъ плећма капіє тураю.
 Тако силно Турцы насртаю.
 Но и Грцы добро се држаше,
 Юначки се они одпираше.
 Шанцеви се испунише мртвы,
 Крвѣ потокомъ као река врви.
 Одъ мртвы се мостови учине,
 Приступъ Туркомъ вѣћъ тако причине.
 Одъ Галате каналъ поцрвени,
 И видъ води у крвѣ се промени.
 Ако небы ту ноћъ прекинула,
 Конечно бы граду гибель была.

Ёрь с' грађани быше утрудили,
 И одъ труда много изслабили.
 И за ту ноћъ обой почиваше,
 И до дана тако пребываше.
 Само єдни ранѣни ячу,
 Стеню вичу и одъ срдца єчу.
 Пакъ у ютру мртве погребоше,
 А ранѣне лѣкаромъ дадоше.
 Петъ хиляда и седамъ сотина,
 Што є пало у тай паръ Хрістіана.
 Обште Гркомъ къ тому и Нѣмаца,
 И Армена и други пришелца.
 Пакъ Зустуней на бедеме иде,
 Са осталомъ господомъ, да виде.
 Колико є мртвы и Турака,
 Є ли у нѣхъ гибель была яка.
 За тридесетъ іоштъ и петъ хиляда,
 Турак' мртвы леже око града.
 Но царъ плаче и сузе пролива,
 Своє лице сузама омива.
 Ёрь помоћи ни одкуда ніє,
 Непрестано Махмедъ єднак' біє.
 Но Патріархъ цара утѣпаше,
 И у цркву велику одоше.
 Сву ноћъ цѣлу на бденію быше,
 Са сузама богу се молише.
 Нехте Махмедъ мртваце носити,
 Но у градъ ій мысли преметати.
 Да грађаномъ са смрадомъ досади,
 Но други му изъ главе извади.
 Сказа нѣму за пространство града,
 Да се они небоє одъ смрада.
 Заповеди одма ій спалити,
 Да бы тако моћи очистити.
 Деветый данъ опетъ налегаше,
 Сражати се на ново зачеше.
 Топъ великій опетъ утврдише,
 И са нѣмє пуцати почеше.
 Зустуней пакъ и прочи велможи,
 И Патріархъ ту се съ нѣма сложи.

И почеше цару беседити,
 Совѣтъ нѣму овакій давати.
 Видишь царе шта Махомедъ оће,
 Оставити ово дѣло неће.
 Већъ помоћи ни одкуда нема,
 Смрть предстои овди сада свима.
 Ты изиђи напољ изъ града,
 И друга ће то бити отрада.
 Браћа твоя и прочи ће чути,
 И на помоћъ сви ће поитати.
 Зустуней му и корабљъ дае,
 И да иде нѣму совѣтуе.
 Савъ царъ тада сузама се обли,
 Сузе лиє и ништа не вели.
 Ђдва потомъ поче беседити,
 На совѣту имъ благодарити.
 Добро мене вы совѣтуете,
 И на ползу све мою чините.
 Но како ћу тако учинити,
 Све у бѣди таквой оставити.
 Цркве божь и све духовенство,
 Патріара и проче свештенство.
 Све грађане мале и велике,
 Оставити у тиранске руке.
 Што ће на то вселеная рећи,
 Я немогу одовудъ отићи.
 Овде хоћу съ прочима умрети,
 Нити могу града оставити.
 Веле цару одъ плача престати,
 Да nebude народъ се смутити.
 У Морію полуостровъ шило,
 Да на помоћъ одтуда позивлю,
 Ратъ єднако оштро настојаше,
 Грађани се добро одпираше.
 Прокопаю іоште поћу стене,
 И барутомъ подналюю оне.
 Дваєсть и петъ тако држа дана,
 И бію се оштро безпрестана.
 Кадъ толико веће дана прође,
 Топъ Махомедъ привлачити пође.

Са обручи нѣга утврдише,
 И првый путь кадъ га опалише.
 Распаде се на многе комаде,
 Съ тимъ Султана юштъ веѣма расрде.
 Пакъ зверински онъ тада зарика,
 И лагуме копати повика.
 Землю дрва у шанцове вуку,
 Да изравне оне повысоку.
 Грцы тайно барутъ запалише,
 И све справе нѣюве дигоше.
 Подиже се буря до облака,
 Стои яукъ проклеты Турака.
 Устраши се Махомеде тада,
 Браду свою онъ чуна одъ яда.
 И остала поплаши се войска,
 Ёрбо многа паде сила турска.
 Царъ Константинъ тадъ се обрадова,
 И остала господа нѣгова.
 У цркве се они сабираю,
 Хвалу о свемъ творцу воздаваю.
 Совѣтъ чини Махмедъ са своима,
 Шта у напредъ онъ чинити има.
 И намысли да се натрагъ врати,
 Цариграда неможе добити.
 Царъ Константине са своіомъ свитомъ,
 Патріархомъ и прочомъ господомъ.
 Меѣу собомъ совѣтъ учинише,
 И сотимъ се они преварише.
 Шило после Махмеда молити,
 Примиреня одъ нѣга просити.
 Кадъ Махмедъ разуме проклетый,
 Лукавствомъ се онъ своимъ досети.
 Миръ овакій оѣу учинити,
 И на ово оѣу изволити.
 Царъ са свиме некъ иде изъ града,
 Градъ да буде сама моя влада.
 У Морію некъ царе одлази,
 И острове нека свое пази.
 Тамо ѣу му я вечный миръ дати,
 И никада тамо неѣу иѣи.

Ко одъ прочи остане у граду,
 Имати ће одъ мене отраду.
 Уживат' ће добра своя сваки,
 И молитъ се богу христіянски.
 Кадъ послани у градъ се вратише,
 Све у жалость и плачь обратише.
 Пакъ се каю што су учинили,
 И душмана сотимъ оставили.
 Топъ великій Турцы направише,
 И Султану за нѣга казаше.
 Тако є то воля-божья была,
 Како бы се предречена збыла.
 Богъ за грѣхе чада наказує,
 И Тираномъ у руке нѣи дає.
 У шестый данъ Маія быяше,
 Приступати опетъ Турцы сташе.
 Бію стену изъ топа велика,
 Навалює она сила Турска.
 Великъ комадъ стене се обори,
 И путь у градъ Туркомъ се отвори.
 Пакъ у нутра навалише Турцы,
 А напотивъ опиру се Грцы.
 Страшна битка тада се учини,
 И велику пакъ жалость причини.
 Безъ обзира едно друго сече,
 Крвъ се ліє и потокомъ тече.
 И бише се све до мркле ноћи,
 Ни одкуда немаюћ' помоћи.
 Сву ноћъ съ тономъ ону стену бише,
 Но и Грцы сву ноћъ се трудише.
 На томъ мѣсту кулу начинише,
 И добро се съ нѣоме утврдише.
 Далъ сутра провалише стѣну,
 Начинише провалу пространу.
 Потекоше опетъ сложно Турцы,
 Опиру се іоште болъ Грцы.
 Пакъ Зустуней са многима пође,
 И съ Турцыма да се сече дође,
 Те онъ одби са бедена Турке,
 Окрвави свое храбре руке.

Мртви Турцы напуне шанцове,
 Сравне оне кано и зидове.
 Съ Зустунеомъ неки се ухвати,
 И поче се съ нѣмѣ крепко быти.
 Амуратъ се онъ именемъ зваше,
 Зустунеа убити хотяше.
 Благородный Гркъ некій притече,
 Амурату те ногу одсече.
 Зустунеа одъ смрти избави,
 Тай делія и юнакъ издрави.
 Пакъ войвода Флабура Мустафа,
 И Амарбей ту се приближава.
 Страшно они на Грке скочише,
 Веѣтъ за мало и непридобише.
 Пакъ Рагкавой Стратигъ се приближи,
 И на помоѣ граѣаномъ поспѣши.
 Добро Турке онъ натрагъ потера
 Къ Амарбею секуѣи дотера.
 Съ Амарбеомъ задуго се носи,
 Амарбеа нейпосле покоси.
 Онъ изману обема руками,
 И разсѣче Амарбега полма.
 Рагкавеа Турцы обколише,
 На комаде нѣга изсекоше.
 Рагкавеа Граѣани плакаше,
 Ёрбо витезъ то славанъ быяше.
 Ноѣ наступи одъ рата престаше,
 Аль изъ топа стрелятъ непресташе.
 Противъ тога развальна мѣста,
 Кулу править граѣанство непреста.
 Тайно у ню метуше топове,
 Да на Турке стреляю изъ ове.
 Пакъ у ютру Турцы навалише,
 Развалини оной дотрчаше.
 Аль изъ куле топови грунуше,
 Многе Турке земли оборише.
 Пакъ войвода Палеологъ доѣ,
 И на Турке нападати поѣ.
 Флабуръ Мустафъ противъ нѣга доѣ,
 Одолевать онъ Христіаномъ поѣ.

Мало тада Турцы недобише,
 Стѣне Градске мало неотеше.
 Алъ Полковникъ Ѳеодоръ пристуи,
 Зустуней се съ нѣмѣ совокупи.
 И веѣъ Грцы весма ослабише,
 А безбожни Турцы возмогоше.
 А царь стои у святой Софіи,
 Са боляри ту се совѣтуе.
 Дуго време како се біємо,
 И свакій данъ толики гинемо.
 И сви ѣмо тако изгинути,
 Мучителю градъ у руке пасти.
 Но избер'мо с' кои смо побольи,
 Предаймо се мы божіой воли.
 Изышавши наполь изъ града,
 Да удримо ноѣу изъ ненада.
 Иль добити или изгубити,
 И за цркве душу положить.
 Многи на то одъ нѣи се склонише,
 Ёрбо храбрость цареву знадоше.
 Но Архидукъ и Епархъ Никола,
 Нѣима на то не быяше воля.
 Петъ месецы како се біємо,
 Юштъ толико бити се можемо.
 Ако само помоѣъ божя буде,
 Те иначе оно неузбуде.
 Ако л' не бы божіе хотенъ,
 Све залуду наше противленъ.
 Пакъ domestikъ и логоветъ къ тому,
 И остали приложе къ оному.
 Да царъ иде изъ града наполь,
 На тай начинъ да ѣе быти боль.
 Сакупи ѣе са стране Христіана,
 Наѣи ѣе се помоѣъ одъ свы страна.
 Тако они меѣъ собомъ беседе,
 Алъ веѣъ Турцы на стенамъ се виде.
 Царъ потече и съ нѣмѣ остали,
 Турска сила веѣъ у градъ навали.
 Смешаше се и Турцы и Грцы,
 Ту су были престрашни ударцы.

Многи Турцы на конѣ уѣоше,
 И великій разбой учинише.
 Съ Зустунеемъ войводе се сложе,
 У скупѣ се сви витези држе.
 Ако небы царъ приспѣо тада,
 То была бы сасвимъ Турска влада.
 Када царе са своимъ доѣ,
 Люто Турке пресецати поѣ.
 Страшно тадъ бы гледати на цара,
 Православногъ оногъ Господара.
 Своѣ враге како крѣпко гони,
 Цркву божю и столицу брани.
 По лама Турке разсецаше,
 И са коня доле пометаше.
 Многи Турцы на нѣга меташе,
 Многе стрѣле на нѣга стреляше.
 Но смръть цара и побѣда рати,
 Безъ божіе волѣ неѣ пасти.
 Тако Турке бѣгству обратише,
 На пролomu множество побише.
 И тако ноѣ ту конацъ учини,
 И падоше да почину трудни.
 Градскій епархъ у ютру Никола,
 Тай Полицай Константинополя.
 Заповеда мртве избацати,
 И за стѣне оне пометати.
 Шестнайстъ хиладъ Турака є пало,
 Што є само у граду се нашло.
 Онай проломъ дрвлѣмъ заградише,
 Да и кулу они подигоше.
 Онда Махмедъ совѣтъ оцетъ чини,
 Ђаури се намъ казую силни.
 Непомаже едно мѣсто бити,
 Валя нама одъ свуда удрити.
 Наокколо лестве прислонимо,
 Одъ сви страна сложно да удрино.
 Ёрбо сада сви проломъ чуваю,
 И сви на насъ силно нападаю.
 Онако ѣ с' они разредити,
 И проломъ ѣ слабѣи остати.

Што рекоше тако учинише,
 И многе дне тако силно бише.
 Дванаестый месеца Маія,
 Явише се страшна знаменія.
 Башъ у ноћи савъ се градъ освѣтли,
 То скочише грађани видити.
 Турцы мысле града упалише,
 Тога ради сложно повикаше.
 Пакъ угледе у святе Софіе,
 Да изъ окна пламень великъ бие.
 И окружи сву цркву около,
 Неко време тако е стаяло.
 Пакъ се диже горе у высину,
 И отиде горе подъ небесну.
 То видише горко заплакаше,
 И Господи помилуй зазваше.
 Када свѣтъ тай дође до небеса,
 Отвори се абіе завѣса.
 И у себе прими сіяніе,
 И тако се сконча видѣніе.
 Пакъ у ютру Патріарху кажу,
 Видѣніе то нѣму предложу.
 А Патріархъ призва одъ боляра,
 И отиде съ нѣима и до цара.
 Совѣтуюћ' да иде изъ града,
 Да животомъ и самъ непострада.
 Пророчества ты и самъ већъ знадешъ,
 Паденіе града веће видишъ.
 А ноћашно страшно видѣніе,
 То е нама явно знаменіе.
 Већъ благодать божія отиде,
 Духъ бо святий на небеса взыде.
 Већъ хранитель Ангель градъ остави,
 Паденіе нама се обяви.
 Богъ насъ веће преда е у руке,
 У безбожне проклете варварске.
 Грѣси су се наши умножили,
 И щедроты творца раздражили.
 Кадъ разуме царъ ове беседе,
 Као мртавъ доле земљи паде.

Съ Ароматы едва се поврати,
 И Патріархъ поче беседити.
 За све тако хоће болѣ быти,
 Да изиђе помоћи тражити.
 Но царъ нехте совѣта слушати,
 Нить на совѣтъ Патріарховъ стати.
 Кадъ є рече воля богу тако,
 То неможе ни быти инако.
 Многи цари пређе мене быше,
 И крвѣ свою за вѣру излише.
 И я съ вами овди ѣу умрети,
 Нить изъ града я оѣу отити.
 Кадъ се ово разгласи по граду,
 За явлѣнѣ свѣта разумеду.
 Сво се людство тада уплашило,
 И надежде сваке се лишило.
 Но Патріархъ утѣшава люде,
 Може быти да се зло незбуде.
 Пакъ по граду иду съ литіама,
 Съ частнымъ крстомъ и са иконама.
 Пакъ Махмеде раздели войводе,
 Опредѣли свакомъ мѣсто туде.
 Карачбею противъ царска двора,
 На дрвена врата Калихара.
 Беглербегу * противо Пигіе,
 Тако Султанъ раздели деліе.
 А другому противо Керсона,
 Султанъ стаде прамъ святогъ Романа.
 Валтаули и Гагани паше,
 Кои тада са флотомъ владаше.
 Да одъ мора добро се владаю,
 И да о тудъ живый оганъ даю.
 Са свы страна да удре еднако,
 Добро svakій да отвори око.
 И Маія у двадесетъ шестый,
 Учинише молитву проклети.
 Пакъ навале са свима алати,
 И такоѣръ и исти на флоти.

* Войвода Мустафа Флабура.

Пометаше мосте и преходе,
 И лѣствице и остале згоде.
 Но Христяни крѣпко се одпиру.
 И одъ стѣна варваре одпиру.
 И самъ Султанъ съ осталимъ се сложи,
 Нека рече свакъ добро належи.
 Са топови сложно ударише,
 Са свирала опетъ засвираше.
 Мехмедъ стаде противу пролома,
 Мысли садъ ъе освоити одма.
 Алъ Зустуней и проче войводе,
 Са многима онъ тамо нападе.
 Ако и бы веѣтъ погибель Гркомъ,
 Али много досадише Туркомъ.
 Ту царъ приспе съ своимъ избранима,
 И беседи онъ овако свима.
 Садъ є време моя браћо драга.
 Да станемо противъ нашегъ врага.
 Вѣчну славу мы да добиемо,
 И за вѣру сада погинемо.
 Пакъ ободѣ коня съ мамузама,
 Хтеде проѣи тамо крозь пролома.
 Да достигне тамо до Султана,
 Да освети крвь свои Христяна.
 Но войводе нѣга уздржаше,
 Ёрь къ Султану доѣи немогаше.
 Пакъ онъ люто пресецаше Турке,
 И крвави свое храбре руке.
 Смолу съ ватромъ са стене бацаю,
 Сотимъ люто Турке убиваю.
 И тако се до поноѣи бише,
 И бити се у тай паръ престаше.
 Огнѣ Турцы многе наложише,
 И халате ту свое чуваше.
 Да грађани не сагору оне,
 И чиниду грађаномъ препоне.
 Дваєсть седмый опетъ навалише,
 На пролома съ топови удрише,
 Топъ великій подъ ноѣ наперише,
 И грађаномъ кулу оборише.

Пакъ Зустуней сву ноѣ прави кулу,
 Да бы ону привести ко дѣлу.
 Алъ изъ топа камень га удари,
 И земли га ту доле обори.
 Нѣга потомъ дома одведоше,
 И безъ нѣга прочи се сметоше.
 Царь се за нѣгъ весма опечали,
 Но доктори добро настояли.
 Опеть мало нешто подкрепи се,
 И кодъ куле рече да га носе.
 Настояше ту кулу правити.
 Да бы моѣи у дѣло привести.
 Кадъ быяше двадесеть деветый,
 Опазише то Турцы проклети.
 Опеть кулу да Грцы подижу,
 И они се тада опеть сложу.
 Флабуръ паша са много Турака,
 Петъ е добры са нѣме юнака.
 Много ови убиваю Грке,
 Учинише велике убитке
 Протостраторъ противъ оне поѣ,
 Съ своимъ сыномъ да се бѣе доѣ.
 Три юнака угледе са стене,
 Три су брата одъ майке едине.
 На петъ они скочише Турака,
 Флабурови они петъ юнака.
 Два одъ они убише Турчина,
 Та три храбра едне майке сына.
 Сва три она жива остадоше,
 Одъ толике силе не падоше.
 На пролому Турцы навалюю,
 Но изъ града добро с' одбранюю.
 Зустуней се добро подношаше,
 Са прочима крепко се држаше.
 Цепотина дрвета удари,
 Зустунеа на землю обори.
 У раме га десно ударило,
 И раме му люто поразило
 Сви за нѣме тада заплакаше,
 Зустунеа съ мейдана однеше.

Чувши Султанъ жалосне грађане,
 Са свомъ силомъ на проломъ насрне.
 Већъ стратиги не могоше стати,
 И почеше предъ Турцы бѣгати.
 И тада бы градъ освоенъ быо,
 Ако не бы ту самъ царъ приспѣо.
 Зустунеа царъ сrete посећа,
 Са очима цара цѣлююћа.
 Заплака се нападе на Турке,
 И кржави своѣ бѣле руке.
 Крѣпко царе Турке пресѣцаше,
 И предъ собомъ нещадно гоняще.
 Изтераше све Турке изъ града,
 И тако се одржаше тада.
 Кои Турцы у граду осташе,
 Они тамо побіени быше.
 Тако тада већъ узбише Турке,
 И већъ мысле да избише муке.
 Мысле веће, вразиће отити.
 А незнаду што ће јоште бити.
 Да Богъ хоће града да предаде,
 Наказуе нѣове неправде.
 И Махомедъ намысли отити,
 Обседенъ града оставити.
 Но и ту ноћъ чудо се показа,
 Знаменіе надъ градомъ указа.
 Густъ се облакъ надъ градомъ учини,
 Гнѣвъъ сказые божіой судбини.
 Као сузе каплю капль * долу,
 Величиномъ као око воу.
 То Патріархъ и Снклитъ видише,
 И пакъ цара во обште молише.
 Веће видишь да и воздухъ плаче.
 То е тако и нѣ иначе.
 Но изиђи ты само изъ града,
 И бити ће све боля отрада.
 Но царъ нато ии слушати неће,
 Воля божя нека буде веће.

* Кржаве.

Кадъ Махомедъ ову таму види,
 Што ће бити, пита мудри люди.
 Гибель граду, ово му рекоше,
 И сотимъ се рату ободрише.
 Пакъ Май двадесетъ деветый,
 Многомъ силомъ навале проклетый.
 И на проломъ сложно ударише,
 Стремленіемъ силнимъ навалише.
 И узише Грке одъ пролома.
 Немогавши противъ стати нѣма.
 Пакъ коньике напусте напреди,
 За овима пакъ пѣхота слѣди.
 Завикаше кано и вукови,
 Инструменти бію и бубнѣви.
 Пакъ и грчки стратиги приспеше,
 Са коньима ту многи дохоше.
 И самъ царе са прочима дође.
 И страшный ратъ чинити се пође.
 Смешаше се и Грцы и Турцы,
 И пешацы и прочи коньицы.
 Флабуръ беже пакъ сильно наскаче,
 Око себе онъ многе изсече.
 Пакъ с' устреми копіемъ на цара,
 Да и нѣга скопіемъ разпара.
 Но царъ штитомъ копіе одвуче,
 И Флабура на двое пресече.
 Предъ Султана Флабура однеше,
 И за нѣме сви прискорбни быше.
 И изъ града Турцы избѣгоше,
 Но будући многи они быше.
 Место првый другій навалише,
 Безъ промене Грцы се држаше.
 За Беглеромъ Султанъ се печали,
 И самъ собомъ на юришъ навали.
 Опетъ Турцы унутра продреше,
 И коньицы многи навалише.
 Балталъ паша иѣаше напреди,
 И за нѣме сила Турска слѣди.
 Три хиляде противъ цара иду,
 Да на нѣга сви они нападну.

Када ово стратиги видише,
 И на страну цара одведеше.
 Совѣтую опетъ да с' уклони,
 За нѣга ће сви бити се они.
 Царъ никако нѣи слушати неће.
 Съ нѣима скупа погинути хоће.
 Стратиги се съ нѣиме опростише,
 И бити се съ Турцы отидоше.
 Съ Балтуль пашомъ ту се ударише,
 И ратъ страшный тада учинише.
 Храбрѣйши одъ свою остали,
 Ту избрани гречески су пали.
 И већъ Турцы распу се по граду,
 Чине Гркомъ велику досаду.
 Сила Грковъ са свимъ веће паде,
 Све воинство готово пропаде.
 Махмудъ посла и остале Турке,
 Што быяше силнѣ одъ войске.
 А онъ оста окопанъ шанцови,
 И изъ они пакъ бѣе съ топови.
 Када царе види гибель града,
 У Софіи предъ олтаромъ пада.
 Прощенія Грховъ бога моли,
 И одъ срца онъ молитву изли.
 Опрости се съ отцемъ Патріархомъ,
 И осталимъ свимъ духовнимъ ликомъ.
 Целива се са своіомъ царицомъ,
 И сиротномъ по себи дечицомъ.
 Две су кћери на удаю были,
 Са матерю коє су остале.
 На све стране царе поклони се,
 И пречистыхъ тайнъ пречести се.
 Плачъ и жалость тада бы видити,
 Тко ту може безъ суза остати.
 Чинити се да ће црква пасти,
 Одъ велике туге и жалости.
 Гди царица съ царичиѣи плаче,
 Благородство толико яуче.
 Благородне толике сликлитке,
 И толике прекрасне девојке.

Ситна дѣца и мушка и женска,
 Све то врѣшти жалостна їймъ майка.
 Смрти чека одъ силны Турака,
 Ништа с' незна одъ тешка яука.
 Православный царъ изъ цркве пође,
 И до коня онъ своего дође.
 Тко ђе самномъ нека иде сада.
 Да за вѣру и цркве пострада.
 Пакъ потече онъ до златны врата,
 Мысли тамо наѣи Махомеда.
 Съ нѣмѣ пође три хиляде люди,
 Кое за нѣмъ еднородно слѣди.
 Ту се съ Турцы крепко ударише,
 Страшно царе Турке пресецаше.
 Пакъ онъ жели доѣи ко Махмуду,
 Да на нѣму учини освету,
 Но многа е сила одъ Турака,
 Противъ нѣму велика одпорка.
 И тако царъ многе побѣ Турке,
 И освети свое царске руке.
 Пакъ и самъ веѣтъ земли мртавъ паде,
 И у руке богу душу даде.
 Тако паде царе православный,
 Мученикъ се показа истинный.
 Двадцѣ, деветъ Маїа месеца,
 Заплакаше православны деца.
 У хиляду четири стотине,
 И педесѣтъ и треѣе године.
 Она славна Монархїя паде,
 Богъ за грѣхе невѣрнымъ предаде.
 Вселеная владичица бывша,
 Тако славни то Грцы падоша.
 Тадъ бы страшно видѣти у граду,
 Грабленіе и разбой по всюду.
 Путири се и дискоси вуку,
 Свѣте ствари по безбожны руку.
 Свещенике вуку по сокацы,
 И колю се кано и яганьцы.
 И дѣвице и красне вдовице,
 Силуеме те нѣжне ягнице.

Ђдне бію друге насилую,
 И различно бѣдне наругаю.
 И већъ града Турцы освоише,
 Али Грцы битъ се непресташе.
 Изъ стрѣлица стреляю еднако,
 На све стране они бію тако.
 Много тай данъ погибе народа,
 Неће нитко да се Туркомъ преда.
 Ту погибе и деце и жена,
 Каква е то божія судбина.
 Пакъ послаше паше ко Султану,
 Сказуюћи битку безпрестану.
 Ако ты самъ недоћешъ овамо,
 И небудешъ у персони само.
 Но Султанъ се люто бои цара,
 Страхъ имаде да се непревара.
 Пакъ призива министере грчке,
 Смирте рече те жителѣ градске.
 Я имъ даемъ мое царско слово,
 Поступаћу съ нѣма милостиво.
 Ако ли се неће примирити,
 Жене дѣцу мачу ћу предати.
 И потOME ратъ се већъ укроти,
 Престаше се већъ мећъ собомъ бити.
 Кадъ чу Султанъ да се примирише,
 И бити се конечно престаше.
 Заповеди очистити града,
 Одъ мртваца и одъ свака смрада.
 Ђданаестъ пакъ када прође дана,
 По взятію града одъ Султана.
 Султанъ пође у градъ съ велможама,
 И чиновнимъ своимъ властелима,
 Крозъ светого Романа капію,
 На велику онъ иде чаршію.
 Пакъ онъ дође предъ цркву велику,
 Бывшу внутри тамо Патріарху.
 Са свештенствомъ и много народа,
 Пуна црква напуни се тада.
 Пакъ предъ црквомъ Султанъ тамо стаде,
 На колена доле земљи паде.

Узе праха и посу на главу,
 И диви се зданію такову.
 Имали су за право се бити,
 И такову красоту бранити.
 Но већъ они быше и прођоше,
 Нит' ће амо повратит' се выше.
 Пакъ се диже и у цркву пође,
 Мрзость скверна у светиню уђе.
 Съ Патріархомъ сви земљи падоше,
 И плачевне гласе подигоше.
 Онда Султанъ виче да престану,
 Да учине у цркви тишину.
 Настасіе * я тебя говоримъ,
 И дружину твою совѣтуемъ.
 Одъ данасъ се вы ништа небойте,
 Гнѣва мога вы се нестрашите.
 Старешинамъ Султанъ заповеди,
 Нитко никогъ да выше невреди.
 Ако когодъ већъ у кога дирне,
 Погинуће безъ сваке извине.
 Сокровище онъ жели видити.
 То црковно хоће прегледати.
 Сребролюбаць онъ богатство тражи,
 Сынъ мамоны и служитель вражіи.
 Народъ рече да наполь иде,
 Нека свакій изъ цркве изиђе.
 Пуну піяць кадъ види народа,
 Зачуди се онъ множеству тада.
 Отудъ дође у царску палату,
 Ђданъ некій сретегѧ на путу.
 Мртву главу онъ држи цареву,
 Султанъ пита познаю л' ту главу.
 Страха ради Християни сказаше,
 Да то глава царева быяше.
 Султанъ узе и целива ону,
 Самъ Богъ свету представи те явну.
 И цара те учини славнога,
 Бадава ты изгуби себека.

* Анастасій Патріахъ.

Патріарху пакъ онъ посла главу,
 Да нареди по христянскомъ праву.
 Патріархъ в у ковчежаць вложи,
 Подъ трапезомъ у землю положи.
 Пакъ и тѣло неки су дигнули,
 И на честно мѣсто закопали.
 А царица съ многима женама,
 И осталимъ многимъ госпођама.
 Съ Зустунеемъ къ Моріи одоше,
 И тамо се оне уклонише.
 Кадъ то дође Султану у уши,
 На велможе онъ се разсердивши.
 Све велможе даде погубити,
 Тако чини то Мехмедъ проклетый.
 Покла децу Дуке великога,
 Башъ на очи отца нѣювога.
 Тако Мехмедъ седе на столицу,
 Вселеня ону владичицу.
 И обвлада славнымъ Цариградомъ,
 И са своимъ тимъ безбожнымъ родомъ.
 Тако страшно премогаше греси,
 Раздражише творца на небеси.
 И пропаде Греція преславна,
 И Турцыма тако погажена.
 Измени се премудрость и слава,
 Одъ велика турскога тиранства.
 Премудри су то давно предрекли,
 О несрећи овой предсказали.
 Константинъ га првый начинію,
 И последњи нѣга изгубію.
 Тешка сила греховнога жала,
 Паденіе таково подала.

Триста лѣта и педесетъ прође,
Како Мехмедъ у Цариградъ дође.
Време веће да се Богъ смилує,
Своє вѣрне опетъ помилує.
Да укрѣпи православногъ руку,
Опровергне ону силу Турску.

Тако Султанъ даде погубити Дуку великога,
доместика и протостраторова сына Андрею, и
братанића Палеологова, и Николу Епарха град-
скога.

СТЕПЕНАЯ

Руска Исторія показує о Великомъ Цару Константину, яко преселися во Вмзантію, по откровенію божію; и при началъ обложенія граду быша знаменія и битва орла со зміємъ.

Подражавшій овай царь древнему украшенію Рима, собра у Цариградъ различне ствари ко украшенію, и све што се годъ могло наћи у свему востоку красно и драгоцѣно прибави, коє сведоче оне прекрасне стѣне, высоке палате, зданія дивна, столпова чудна величина и видъ, сва устроєна одъ мермера црвена, и асписка камена, и ніє ништа было у граду, што небы было удивленія достойно. Ту стои и до данасъ превелика црква свята Софія Юстиніаномъ царемъ созидана, кою Турцы и до данасъ зову Агіа Софія. Стѣне нѣзине споля и изъ нутра одевене су бѣлымъ и црвенымъ мермеромъ, и другимъ драгоцѣнымъ каменомъ. Паперте храмъ окружаюће высокимъ художествомъ устроєне. Овой превеликой махини къ содржанію служи множество столпова; дужина и ширина овога зданія чудесна є, а высина може се одъ овудъ разумѣти, да тανε бачено изъ пушке єдва врхъ може достићи.

А каковымъ є трошкомъ овай пречудесный храмъ созданъ, сведоче лѣтописцы грчки. У лѣто Христово 531. при великомъ цару Юстиніану, на Конскомъ Ристаніи собере се множество народа, и учинише меѣусобну обрану, и паде 35.000 люди одъ оштрогъ мача. И о томъ царь опечали се весма, мыслии чимъ бы умиловствію бога. И дође му такова мысао созидати цркву велику. И таки писа на све стране Губернаторима, да му пошлю различно каменѣ

и столпове и друге потребе на созиданіе храма. И за полъ осмога лета све бы собрано къ созиданію храма. И у єданаєсто лѣто свога царствованія положи основаніе овако.

Изыђе изъ цркве святаго воскресенія Патріархъ съ царемъ и свимъ народомъ, носеѣи животворящій крсть и свате иконе, у првый часть дана, и учинивши молебствіе узе царъ камень, и призиваюѣи бога у помоѣи, првый самъ положи начало основанію, потомъ почеше и прочи, и созидателѣмъ.

Царъ є преѣ видіо у привидѣнію Ангела божія, кои му є показао мѣру храма. Началны зидателя было є стотина, и свакій подъ собомъ имао є стотину подчинѣны, то єсть свега 10 хиллада людій.

И єданъ надъ нѣима быо є началнѣйшій и мудрѣйшій Архитектонъ. И тако бы созиданъ досточудный овай великій и прехвалный храмъ Святая Софія, земно небо, новый сіонъ, похвала вселеная, слава цркве, но превраѣенъ бы одъ мача турского, одъ жалостногъ слушаня! Зидаюѣи овай храмъ царъ истроши све богатство и быяше у великой бриги, чимъ бы совершіо то божественно дѣло. Стоєѣи ту царъ гди майстори раде, яви му се єданъ младиѣъ блгороданъ, говореѣи му, владико царю! што си се тако забринуо? Царъ му одговори, сву самъ мою хазну изтрошіо на ово зданіе, и неимамъ довече шта дати посленицима. Свѣтоносный тай младиѣъ веселымъ лицемъ рече къ цару, небрини се за то, но сутра рано пошлѣи къ мени офицера съ мазгама: а я ѣу чекати кодъ златны врата, и узаймиѣу ти новаца. Царъ чувши то одъ радости и не запита ко є, тай, кои му то обеѣава

Сутра данъ посла пакъ Кієстора Василида и Епарха Θεодора и Патрікіа и войводу своєга, и педесеть солдати, и двадесеть мазги, а четрдесеть мѣхова, на сваку мазгу по два мѣ-

ха. Они отишавши къ златнымъ вратима, на-
хоше тога юношу на коню, кои поше съ нѣ-
ма къ Трибуналу, и тамо указаше се прекра-
сне палате, пакъ ушоше у палату по лествицѣ,
у коіой быаше нагомилу множество цекина
онъ узе лопату, и у свакій мѣхъ мету по две
центе, и рече носите царю, и затвори палату.
Они однесоше цару; када види царъ удиви се.
И казаше цару све како є было. Царъ мысли
онъ не доѣи къ нѣму, но кадъ види да нѣкто
недоходи: посла тражити онога займодавца, но
тамо нити има палате ни займодавца. Онда
царъ позна да є онай займодаваць Ангель бо-
жій, и тако воздаде благодареніє богу, и рече,
нынѣ вѣмъ яко посла Богъ Ангела своего и
дарова мнѣ толикій даръ; воистину дивенъ Богъ
въ святыхъ своихъ.

Изванъ храма и унутра было є око 2000
стубова, и свакогъ стуба глава была є позла-
ћена, и мощыми святыхъ освященна.

И када соврши царъ чудный тай храмъ,
возрадова се радостію великомъ. И мысляше
како бы га наименовао, и одкры му се одъ бо-
жественогъ Ангела, да га наименує Софія, и
такое съ радостію нарече. Мысли царъ устро-
ити и святую трапезу, и призва мудре и иску-
сне художнике, совѣтова се съ нѣма како бы
устроіо. И рекоше му, да метне у горнило
злато, серебро, мѣдъ, илектръ, желѣзо, стакло,
драго каменъ, якинѣъ, смарагдъ, алмазь, бы-
серъ, касидеръ, магнитъ, онихитъ и проче до
седамдесетъ видова.

И собравши све, стрше све заедно и ме-
туше у горнило; огнь све оне ствари стои, и
учини єдно смѣшеніє. Царъ и првый худож-
никъ видоше Ангела гди меша матерію у гор-
нилу, и излише у калупъ и учини се разноцвѣт-
на трапеза.

И украси є царъ златомъ и драгимъ каме-
нѣмъ и постави є на дванайсть столпова сре-

бри, и освяти ю святима мощима. И све о-
стало около нѣ сребрно; и када бы тко на ню
гледао, виѣаше се свагда свѣтла, а никада бѣ-
ла, и тако различне цвѣтове и фарбе показиваше.

Но плѣнивши негда Венеціани Цариградъ
съ прочима стварима понеше и ону святу тра-
пезу, коя потону у мраморномъ мору.

Написа царъ около:

Твоя одѣ твоихъ тебѣ приносимъ раби
твои Христе Юстиніанъ и Θεодора, яже благо-
сердно прійми, сыне и слове божій, вопло-
тый ся за ны, и насъ во православнѣй твоей
вѣрѣ соблюди, и жителство твое еже намъ ввѣ-
рилъ еси, во твою славу умножи, и сохрани
молитвами сватыя богородицы и присно дѣвы
Маріи.

Начини такоѣрь и горнѣ мѣсто, и сте-
пене (басамаке) сребрне. Амвонъ украси зла-
томъ и сребромъ, каменѣмъ многоцѣннымъ: а
надъ амвономъ постави позлаћену главу съ
многоцѣннымъ каменѣмъ, и на ню крестъ златанъ
одѣ сто литри; положи тамо и устіе кладеза,
кое донесе царъ изъ Самаріе, надъ коимъ е
Христосъ бесѣдио съ Самаряниномъ, кое стои и
до данасъ на мѣсту високомъ унутра храма
божія, свете Софіе. Таковый преславный храмъ
приложенъ бы на мачъ турскій. Возстени земле
зрящи толико е божіе долготерпѣніе.

Ово само о едномъ храму свете Софіе пред-
ложи се; а колико другій цркви, и прочи ства-
ри што е было; одѣ многи пребываю іоште
и до данасъ.

Но праведный судъ божій за преступленія толика два велика государства остави пасти тако страшно. Прво є єврейско, за неблагодарность и жестосердіє.

Друго є греческо, за гордость и нечистоту; како откри се тада молећемъ се Патріарху. Толико о языцѣ неразумливѣ смириль я есть, да и до данасъ оба ова народа у разсѣянію разточила су се. Но благодареніє богу грцима као христіянима открива се надежда къ освобођенію. Ова сва подаю намъ образъ исправляти свое житіє къ добродѣтели; вся бо сія писана быша въ наше на казаніє.

О П И С А Н І Ї

Грчко - Римски Императора, и нѣки при-
ключенія црковны. Лѣтопись одѣ ство-
ренія свѣта до рождества Христова.

Прво число	Грчки.	Єврейски.	Римски.
Ноевъ потопъ.	2262.	— 1656.	— 1658.
Званіе Авраама.	2464.	— 2032.	— 2083.
Исходъ изъ Египта.	3894.	— 2488.	— 2513.
Зданіе храма.	4005.	— 2928.	— 2992.
Возвращеніе одѣ плѣ- на и зданіе друго.	4419.	— 3338.	— 3416.
Рождество Христово.	5508.	— 3760.	— 4004.
Юлій Кесарь убіенъ прежде Рождества Христова лѣта.			47.
2. Августъ Октавіи воцарися пре Рож- дства Христова.			42.
3. Тиверіи воцарися по рождеству Хри- стову лѣта.			15.
4. Гаіи Калигула.			38.
5. Титъ Клавдій,			42.
6. Неронъ, 1. Гоненіе.			54.
7. Галва.			68.
8. Вителій.			69.
9. Флавій Веспасіанъ.			70.
10. Титъ.			80.
11. Флавій Дометіанъ.			82.
12. Неронъ, 2. Гоненіе.			96.

ВѢКЪ ДРУГІЙ.

13. Траіанъ, 3. Гоненіе.	98.
14. Елій Адріанъ, 4. Гоненіе.	117.

15.	Антонинъ (Pius) Кроткій.	139.
16.	Маркъ Аврелій и Лукій,	
17.	Виръ.	160.
18.	Пертинаксъ.	193.
19.	Дидіосъ Юліанъ, Гоненіє 6.	193.
20.	Септилій Севиръ.	193.

ВѢКЪ ТРЕТІЙ.

21.	Антонинъ, Каракала.	211.
22.	Опилій Макринъ.	217.
23.	Антонинъ Илиогабалъ.	218.
24.	Александръ Севиръ.	222.
25.	Максимъ Өракъ.	232.
26.	Гордіанъ и Максиминъ.	
27.	Антикесари.	238.
28.	Филиппъ Арабъ.	244.
29.	Декіи, 8. Гоненіє.	250.
30.	Галль.	252.
31.	Емилианъ.	254.
32.	Валерій и	
33.	Галинъ, 9. Гоненіє.	254.
34.	Флавіи Клавдій.	268.
35.	Квинтилій Константинъ.	270.
36.	Аврелій.	270.
37.	Тацитъ.	276.
38.	Флоріанъ.	276.
39.	Аврелій Пробъ.	276.
40.	Карось.	282.
41.	Нумеріанъ.	284.
42.	Каринъ.	285.
43.	Діоклитіанъ.	286.
44.	Максимиліанъ, 10. Гоненіє.	288.
45.	Галерій Ваксиміанъ и	
46.	Константинъ Клоръ.	291.

ВѢКЪ ЧЕТВЕРТЫЙ.

	Соцарственники Клорови Галерій, Севиръ, Максиминъ и Максентій.	304.
50.	Великій Константинъ, првый царъ Хри- стіанскій на востоцѣ.	306.

Ликий въ Асн.

Првй вселенскій соборъ въ Никеи.	325.
2. Константинъ сынъ Константиновъ.	337.
3. Юліанъ Апостата.	361.
4. Іовіанъ благочестивый.	363.
5. Валентіанъ.	364.
6. Уалентъ.	364.
7. Граціанъ и Уалентъ ющійш.	376.
8. Θεодосій Великій.	379.
Вторый В. соборъ.	381.

ВЪКЪ ПЕТЫЙ.

9. Аркадій восточни, Онорій запад.	395.
10. Θεодосій Юнѣйшій.	408.
Треѣи вселен. соборъ во Ефесъ.	
11. Маркіанъ и Пулхеріа.	450.
12. Левъ Θраксъ.	457.
13. Зинонъ.	474.

При Маркіанъ соборъ В. 4.

ВЪКЪ ШЕСТЫЙ.

14. Анастасій Дикорось.	491.
Клодовой 1. краль Францускій.	485.
Французи пріяша с. крещеніе.	499.
15. Юстинъ Θраксъ.	518.
16. Юстиніанъ Великій.	527.
Соборъ В. 5. въ Константинополски.	553.
17. Юстинъ или Юстиніанъ Второй	
ИЛУРИКЪ.	565.
18. Тиверіи 2.	576.
Начало пѣтися, Вечери твоея тайніа	
и Херувими.	
19. Маврикій.	584.

ВЪКЪ СЕДМЫЙ.

20. Фока Мучитель.	602.
21. Ираклій.	610.
Родися Махомедъ въ Мекки.	560.

	Умре съ шумомъ въ Медини.	632.
22.	Константинъ 4.	641.
23.	Ираклона.	641.
24.	Конста.	642.
25.	Константинъ Погонать.	668.
	Соборъ В. 6. на Моноѡелите.	680.
26.	Юстиніанъ Ринотмить.	685.
27.	Леонтій.	695.
28.	Тиверій.	697.

ВѢКЪ ОСМЫЙ.

	Юстиніанъ вторицею.	705.
29.	Филипикъ Вардани.	711.
30.	Артемій Анастасій.	713.
31.	Ѳеодосій треѣый.	714.
32.	Левъ Ісавръ 1. Икономахъ.	716.
33.	Константинъ 6. Копронимъ.	741.
84.	Левъ Порфирогенита.	775.
35.	Константинъ 7. и Ирина.	780.
	Соборъ В. 7. первѣе.	787.

ВѢКЪ ДЕВЕТЫЙ.

36.	Никифоръ Ставракій.	802.
37.	Ставракій сынъ того.	811.
38.	Михаиль Куропалать.	814.
39.	Левъ Арменинъ.	813.
40.	Михаиль Травлій.	820.
41.	Ѳеофилъ пос. Икономахъ.	829.
42.	Михаиль Ѳеодора.	842.
	При семъ Болгари крестишася.	
43.	Василій Македонъ.	867.
44.	Левъ премудрый.	886.

ВѢКЪ ДЕСЕТЫЙ.

45.	Александръ Братъ Премудр.	911.
46.	Константинъ 8. сынъ Премудр.	912.
47.	Романъ Лекапинъ.	919.
48.	Романъ юнѣйшій.	959.
	При семъ Кон. 8. Унгри крестишаса, сви Маѣари.	

49. Никифоръ Фока. 963.
 50. Іоанъ Цимскій. 969.
 51. Василій и Константинъ. 975.
 Владимиръ Рускій прими свято краще-
 ніє, посяже сестру Василя. 961.

ВѢКЪ ЄДНАЄСТЫЙ.

- Смрть мученика св. Іоана Владимира
 цара сръбскогъ, 22. Мая. 1015.
 52. Романъ Аргиропуль. 1028.
 53. Михайль Пафлагонъ. 1034.
 54. Михайль Калафать. 1041.
 55. Константинъ Мономахъ. 1045.
 56. Михайль Стратіотикъ. 1056.
 57. Ісакій Комнень. 1057.
 58. Контантинъ Дука. 1060.
 59. Романъ Діогень. 1068.
 60. Михайль Дука. 1073.
 61. Никифоръ Вотаніотъ. 1078.
 62. Алексій Комнень. 1080.

ВѢКЪ ДВАНАЄСТЫЙ.

63. Іоанъ Комнень. 1118.
 64. Мануиль Комнень. 1143.
 65. Алексій 2. Комнень. 1181.
 66. Андроникъ Комнень убіо свога сынов-
 ца Алексія 2. 1184.
 67. Ісаакій Аггель. 1186.
 68. Алексій Аггель братъ нѣговъ. 1195.

П О П И С Ъ

РИМСКИ ІМПЕРАТОРА,

Обновившимъ на западу Римску Імперію Кар-
 ломъ Великимъ, Кралѣмъ Францускимъ. Одъ
 када наче се раздѣленіє цркве западне одъ
 восточне.

1. Карль Великій воцари се. 801.

ВѢКЪ ДЕВЕТЫЙ.

2.	Лудовикъ Кроткій.	814.
3.	Лоѳарій.	841.
4.	Лудовикъ 2.	855.
5.	Карль Калба.	875.
6.	Лудовикъ 3.	877.
7.	Карль 3. Красъ.	879.
8.	Арнульфъ.	888.

ВѢКЪ ДЕСЕТЫЙ.

9.	Лудовикъ 4.	900.
10.	Кордадь првый.	912.
11.	Еррикъ Іксевтъ.	919.
12.	Оттонъ Великій.	938.
13.	Оттонъ Другій.	973.
14.	Оттонъ Третьй.	984.

ВѢКЪ ЄДНАДЕСЯТЫЙ.

15.	Еррикъ Другій.	1002.
16.	Куррадь Другій.	1023.
17.	Еррикъ 3.	1040.
18.	Еррикъ 4. въ Палестини.	1057.

ПОПИСЪ ГРЕЧЕСКИ.

69.	Алексій Ангелъ найлафій.	1203.
-----	--------------------------	-------

ВѢКЪ ТРИНАДЕСЯТЫЙ.

70.	Алекса Мурцуфла.	1205.
71.	Ѳеодоръ Ласкаръ во Анатолиі.	1206.
72.	Іоанъ Дука Ватаци.	1222.
73.	Ѳеодоръ Юнѣйшій Ласкаръ.	1255.
74.	Михаиль Палеологъ.	1258.

При Михаилу и Григоріи Х., Папи започела се унія. Тай Михаилъ поврати Константинополь одъ Латина; и узе Латине подъ

помеѣуцарствованіемъ Алексіа и Θεодора Ласкара, и быше цареви Латински у Константинополь : 1. Балдуинъ. 2. Еррикъ. 3. Петаръ. 4. Робертъ. 5. Балдуинъ.

75. Андроникъ Палеологъ. 1283.

ВѢКЪ ЧЕТРНАЕСТЫЙ.

76. Андроникъ Юнѣйшій. 1332.
77. Іоанъ Кантакузинъ. 1342.
78. Іоанъ Палеологъ. 1358.
79. Андроникъ Палеологъ. 1386.
80. Мануилъ Палеологъ. 1392.

ВѢКЪ ПЕТНАЕСТЫЙ.

81. Іоанъ 7. Палеологъ. 1414.
82. Константинъ Палеологъ последний. 1450.
Взятіе Константинополя Турк. 1453.

ПОПИСЪ РИМСКИ.

ВѢКЪ ДВНАЕСТЫЙ.

19. Еррикъ 5. 1106.
20. Ловарій 2. 1125.
21. Куррадъ 3. 1138.
22. Фридрихъ Ксанѳопуль. 1152.
23. Еррикъ 6. 1190.

ВѢКЪ ТРИНАЕСТЫЙ.

24. Филипъ 2. 1198.
25. Оттонъ 4. 1208.
26. Фридрихъ 2. 1218.

27.	Рудолфъ 1.	1273.
28.	Адолфъ Насовій.	1292.

ВѢКЪ ЧЕТРНАЕСТЫЙ.

29.	Албертъ 1.	1298.
30.	Еррикъ 7.	1308.
31.	Лудовикъ 5.	1314.
32.	Лудовикъ 6.	1324.
33.	Кароль 4.	1347.
34.	Венцеславъ.	1379.
35.	Рупертъ.	1400.

ВѢКЪ ПЕТНАЕСТЫЙ.

36.	Годикъ Варвать.	1411.
37.	Сигисмундъ.	1411.
38.	Албертъ 2.	1438.
39.	Фридрихъ 3.	1440.

ВѢКЪ ШЕСТНАЕСТЫЙ.

40.	Максимиліанъ 1.	1493.

ПОПИСЪ РОССИСКИ.

1.	Іоанъ Василіевичъ наречень првый
царемъ.	1462.
2.	Василій Іовановичъ.	1505.

ВѢКЪ ШЕСТНАЕСТЫЙ.

3.	Іоанъ Василіевичъ.	1567.
4.	Ѳеодоръ Василіевичъ.	1567.
5.	Ворисъ Годуновъ.	1597.

ВѢКЪ СЕДАМНАЕСТЫЙ.

6.	Псевдо Димитрій 1.	1605.
7.	Василій Чупкинъ.	1606.
8.	Михаилъ Θεодоровичъ.	1613.
	Псевдодимитрій други и 3.	
9.	Алекси Михайловичъ.	1645.
10.	Θеодоръ Алексієвичъ.	1676.
	Петаръ Великій првый Императоръ Всерусійскій.	1682.
2.	Екатерина 1. Супруга Петра.	1725.
3.	Петаръ 2.	1727.
4.	Анна Іоанновна.	1730.
5.	Іоаннъ Юнний.	1740.
6.	Елисавета Петровна.	1741.
8.	Петаръ 3.	1767.
8.	Екатерина 2. Велика.	1767.
9.	Павель 1.	1796.
10.	Александръ 1. рождень 1777.	1801.
	Начало Грчкій Димократіи Седмый Островъ Іоническіи.	1800.
	Начало Ресуррекцій Србскій.	1804.

ПОПИСЪ РИМСКИ.

	Мартинъ Лутеръ рождень.	1483.
	Іоаннъ Калвинъ.	1509.
41.	Карль 5.	1519.
42.	Фердинандъ 1.	1531.
43.	Максимиліанъ 2.	1564.
44.	Рудолфъ.	1575.

ВѢКЪ СЕДАМНАЕСТЫЙ.

45.	Матіашъ.	1610.
-----	----------	-------

46.	Фердинандъ 2.	1619.
47.	Фердинандъ 3.	1636.
48.	Фердинандъ 4.	1657.
49.	Леополдъ 1.	1658.
50.	Іосифъ 1.	
51.	Карль.	
52.	Марія Терезія.	
53.	Іосифъ 2.	
54.	Леополдъ 2.	
25.	Францъ 2.	1792.
	Фердинандъ Карль наслѣдникъ роженъ 19.	
	Априла.	1793.
	Начало Республики и эпохи Француской	
	11. Септемвріа.	1791.

Б Е О Г Р А Д Ъ.

Г.Г. Гуша Николић трговацъ, Ђорђе Ђурић тргов. за сина Јову, Коча Дука-Пешика тргов., Јованъ Марковић тргов. за синове Тихомиля и Марка, Милия Кара-Стояновић тргов. за синовца Петра М. Кара-Стояновића, Ламбре Ђорђевић тргов., Јованъ Мостић тргов., Мияло Станковић тргов., Вучко Ђорђевић тргов., Сима Ковачъ тргов., Ђорђе Ђукъ тргов., Живко Илић тргов., Јованъ Јовановић за сина Радосава Јовановића, Јоца Штерић тргов., Штерис Наумовић терзія за сина Наума, Стоянъ М. Плашипилетовић, Павле Вуковић тргов., Тома Ђорђевић тргов., Крста Ракчић при Ђумруку, Никола Марковић тргов., Риста Савић тргов., Стеванъ Миятовић, Лазаръ Јовановић изъ Градишта, Антоније Симић тргов. за побратима свога Милована Божића, Милованъ Божић тргов. за побратима Антонія Симића, Миша Живановић калфа трговачкій, Петаръ Јовановић тргов., Спасоє Милетић тр., Владимиръ С. Делимарковић калфа трговачкій, Вучко Јовановић калфа трг., Спасоє Николић изъ Ужице калфа трг., Петаръ Савић практ. управ. поштанскогъ, Милавъ А. Мишковић калфа тргов., Димитріє Ђорђевић, Матија Протић калфа трговачкій, Димитріє Лазаревић калфа трговачкій, Таса П. Богдановић калфа трговачкій, Сима Дукић Янковић, Петаръ Јовановић за сина Ристу 2 књиге, Ђорђе Јовановић калфа тргов., Ђорђе Попадић тргов., Димитріє Д. родомъ изъ Македоніе, Коста Радовановић тргов., Манойло Василиєвић, Тодоръ С. Янковић калфа тргов., Мияло Николић татаринъ пошт., Миладинъ Бошковић татаринъ пошт. за сина Петра, Димитріє Ђорђевић, Стеванъ Миловановић терзія, Наумъ Тодоровић терзія, Миленко Обреновић бакалинъ, Сима Гипић бакалинъ, Ђорђе Петровић за сина Константина, Ђорђе Докић лецедеръ за сина Лазара, Андрея Павловић кавеція, Богданъ берберинъ за кћерь свою Анку, Ђока Милошевић дуванція, Софроніє Момировић пушкаръ за сина Владимира, Јованъ Милаповић за сина Косту, Максимъ Марковић, Мануило Янковић, Ђорђе Тодоровић бакалинъ, Петаръ С. Пискаръ, Мойсей П. С. Познановић марв. трговацъ, Сима Ђузеловић изъ Херцеговине за сестриће Ристу и Јову 3 књиге Игњатъ Живковић ђурчія, Марянъ Стефановић ковачъ за сина Ђорђа, Танасіє Стояновић берберинъ, Ђока

Боговићъ шустеръ, Тодоръ Мишићъ калфа берберскій, Димитріе Поливакъ. Стоянъ Т. Јовановићъ меанѣя, Јованъ Симићъ чарукѣя, Петаръ Мирчетовићъ, Стеванъ Симићъ, Рака Марковићъ род. изъ окр. Зайчарскогъ. Радованъ Ђуричићъ дуванѣя, Коста Радичевићъ терзія, Димитріе Констандиновићъ Вршчанинъ, Арсеніе Дукићъ дунѣеринъ, Деспотъ Стефановићъ меанѣя за сина Петра, Милило Ристићъ за сина Петра, Милошъ Димитріевићъ фризеръ за сина Георгія, Спасе Божићъ, Петаръ Цветковићъ за кѣеръ свою Анку, Тодоръ Симићъ служ. Конз.; Тоша Чолаковићъ, Симеонъ Костандиновичъ каф., Емандія Јанковићъ кал., шнайд., Петаръ Јовановићъ кал. чизм. изъ Беле Цркве живи у Београду, Павле Орловићъ за синове Ђорѣа и Андрею, Анѣлко Дунавѣвићъ стихотворацъ, Василие Маѣићъ, Тодоръ Саввићъ родомъ изъ Црнуѣа, Марко Младеновићъ фарбаръ, Јованъ Михаиловићъ калфа тргов., Димитріе Павловићъ кал. магазанскій, Јованъ Игњатовићъ калфа магаз., Милошъ Ковићъ калфа гвожѣ., Коста Јовановићъ калфа терзискій, Јованъ М. Јовановићъ, Милошъ Петровићъ, Петаръ Антоніевићъ за супругу свою Роксанду, Јанаѣ Маянѣя шеѣерѣя изъ Шотиска, Ђорѣе Бембе изъ Шотиска, Илія Врчевићъ фабрикантъ, браѣа Кузманъ и Дамянъ 2 кнѣге, Сима Бургеръ Живковићъ, Риста Јанковићъ кроячъ, Ђорѣе Батинићъ Херцеговацъ, Никола Јовановићъ изъ Сараева, Ђорѣе Стефановићъ за брата Ристу у Мостару, Риста Н. Миличевићъ изъ Байне Луке, Риста Н. Поповићъ изъ Мостара, Јованъ Крстићъ, Маріянъ Леоптићъ терзія, Станко Цойкићъ, Димитріе Авакумовићъ калфа трговачкій, Аксентіе Богдановићъ, Георгіе Белкићъ трг. за сина младолѣт. Константина, Никола Петровићъ Кики трг., Велимиръ Радойковићъ майс. терз., Манойло Такула трг., Тодоръ Ђикићъ кал. трг., Станое Маринковићъ кал. ѣурѣ., Јованъ Столяновићъ родомъ изъ Босне, Андрија Поповићъ фабрикантъ за синове Васу и Јоцу, Дима Богдановићъ, Никола Павловићъ, Радованъ П. Лазаревићъ, Орашанинъ, Стоянъ Јовановићъ изъ Краине, изъ села Брусника. 129. нкѣ.

Скупѣѣни у Читалишту Београдскомъ.

Г.Г. Димитріе Ђ. Главинићъ трговацъ 5 кнѣга, Браѣа М. Боди трговци изъ Београда 2 кнѣге, Коста Х. Димитріевићъ Роша трг. зз брата Јована 2 кнѣге, Михаилъ Г. Арсеніевићъ трговацъ Павле Х. Ђвтићъ. 11. кнѣ.

Скупѣѣни одъ Г. Марка Милойковиѣа старіеѣъ поднаредника І. Ротте ІІ. Баталіона.

Г.Г. Милутинъ Вукашиновићъ подпоручикъ и комесаръ, Вучко Кандићъ Писаръ Г. В. Штаба, Благое Драгутиновићъ воѣаѣѣѣ пушкаръ, Тапасіе Михаиловићъ Фахт-Майстеръ кавалѣріе, Илія Милановићъ Наредникъ 4. Р. ІІ. Бат., Миленко Павловићъ Поднаредникъ Писаръ Кавалѣріе, Тома М. Мр-

цаиловићъ Поднаредникъ и Писаръ I. P. II. Бат., Благое
 Ювановићъ подн. пис. II. P. II. Бат., Коста Здр. Ресавацъ
 под. пис. III. P. II. Бат., Милошъ Лазаревићъ зводный под-
 наредникъ Батеріе, Неша Ђ. Ђорђевићъ старій поднар. II. P.
 II. Бат. комесаръ З., Лазаръ П. К. Ђвтићъ стари поднар.
 II. P. II. Бат., Евгеније Милићевићъ стари подн. III. P. II.
 Бат., Светозаръ Марковићъ Подн. Кавалѣріе, Живко Савићъ
 Поднар. II. P. I. Б. за сестру Марию изъ Београда, Миланъ
 Тошићъ поднар. I. P. II. Бат., Светозаръ Михаиловићъ под.
 II. P. II. Бат., Димитріе П. Симићъ под. II. P. II. Бат., Ми-
 ланъ Новаковићъ под. II. P. II. Бат., Преписчикъ Г. В.
 Штаба, Велимиръ Поповићъ под. и ѣакъ в. свештеника, Ак-
 сентіе Радашиновићъ под. и преписчикъ Г. В. Штаба; Ю-
 ванъ М. Тривоковићъ Под. III. P. II. Бат., Юванъ Обра-
 довићъ под. III. P. II. Бат., Ђелесіе Ганъ под. 4. P. II. Бат.,
 Юванъ Ювановићъ преписчикъ I. P. II. Бат., Милошъ Сан-
 дићъ преп. III. P. II. Бат., Коста Атанасковићъ преп. III.
 P. II. Бат., Александеръ М. Живановићъ преписчикъ 4. P.
 II. Бат., Милошъ Ђовићъ комесаръ 4. P. II. Бат., Алекса
 Марковићъ войникъ III. P. II. Бат., Савва Стоимировићъ
 войникъ III. P. II. Бат., Живанъ Ђринићъ войникъ III. P.
 II. Бат., Милутинъ Стоимировићъ ученикъ III. Разреда Нор.
 школе, Стеванъ Дмитровићъ войникъ III. P. II. Бат., Ђорђе
 Лазаревићъ войникъ III. P. II. Бат., Милошъ Милошевићъ
 войникъ III. P. II. Бат., Илія Тодоровићъ войникъ III. P. II.
 Бат., Милосавъ Николићъ бакалинъ за брата Милутина, Па-
 унъ Антоновићъ бакалинъ за сина Михаила, Цветко Нико-
 лићъ меанѣія. 40. кнѣ.

Т О П Ч И Д Е Р Ъ.

*Скупљѣни одъ Г. Сергіе Станковића наредника пи-
 томаца землѣдѣлске школе (Ресавацъ).*

Г. Стефанъ Поповићъ свештеникъ топчидерскій, Г.Г.
 Младенъ Божићъ питомецъ землѣдѣлске школе, Димитріе
 Лазаревићъ (Брзанацъ), Ђвремъ Ђ. Гужвићъ питомецъ землѣ-
 дѣлске школе, Милошъ Радовановићъ пит. земл. школе, Бого-
 савъ Николићъ пит. земл. школе, Лазаръ Н. Митровићъ пит.
 земл. школе, Стоићъ Миленковићъ пит. земл. школе, Миланъ
 Ж. Петровићъ пит. земл. школе, Никола Д. Ювановићъ бу-
 любаша при екон. топ. зав., Миланъ Димитріевићъ пандуръ
 при штали ек. т. зав., Ђорђе Ж. Куртовићъ, Милосавъ Ма-
 ряновићъ пандуръ канцел. т. заведенія. 13. кнѣга.

*Скупљѣни одъ Г. Петка Дедовића у Тодорчетовой
 кафани.*

Г.Г. Д. Богоевићъ, Мирко Маринковићъ, Милета Ђ.
 Милутиновићъ изъ Топлице трг., Сима Аксентіевићъ М. Б.

абація, Дмитріє Ђ. Главинић трг., Тома А. Поповић трг.,
Георѓиє І. Молеровић две књиге за синове Драгутина и
Милутина, Илиј Ђ. Максимовић за брата Јована, Манойло
Стефановић за сина Владимира, Минало Пауновић за си-
новца свогъ Радоя а сина Петра Антонијевића, Протосреј
Рудначкогъ, Дмитріє Добриновић кројачъ мушки аљина,
Јанаћ Николић за сетру Лену. 15. књига.

*Скупљни одъ Г. Станка Михаиловића родомъ изъ
Лознице.*

Г.Г. Живко Младеновић родомъ изъ Ниша, Андреј
Јовановић, Ісакъ П. Давидовић родомъ изъ окр. подр. се-
ло Мовилача, Ђеремъ Гавриловић ровомъ изъ Росића, Ми-
ћа В. Стефановић изъ Лознице калфа тер., Ђереміа Лукић
родомъ изъ окр. подр. село Плоча, Крста Ђермановић изъ
окр. Подр. село Царина, Дмитріє Л. Дмитрієвић терзія
Лазе калп. синъ, Муханлъ А. Пеић калфа трговачкій, Мата
Костић. 10. књига.

Скупљни одъ Г. Дмитрія Г. Ђорђевића.

Г.Г. Раде Петровић К. Е., Петаръ Стефановић
кал. тер., Павле Ж. Николаєвић кал. тер., Периклесъ Бал-
самеловић род. изъ Цар. к. тр., Ђорђе Дмитровић изъ Гол.
окр. Смед. учен. II. трг. шк., Милошъ Весслиновић уч. III.
тр. шк., Лазаръ Ђринић уч. III. тр. шк. изъ Лознице.
7. књига.

Скупљни одъ Г. Николе Радовановића.

Г.Г. Јованъ А. Вуић за брата Дмитрія, Радованъ
Николић кал. лонч., Срећко Дмитрієвић кал. трг. за бра-
та Младена, Јованъ Лазарєвић кал. лонч., Ђорђе М. Радо-
вановић кал. лонч., Ђефтеріє Јовановић кал. лончарскій.
6. књ.

Скупљни одъ Г. Лазара Укропини.

Г.Г. Коста Цанга, Стефанъ У. Стојановић, Јованъ
Мильковић терзія родомъ изъ Параћина, Таса Коцвић Ни-
шлія, Никола Павловић јорг. майс. Нишлія, Ђорђе Јовано-
вић Тржуновић родомъ изъ Сараєва, Јованъ М. Мисирлић,
Алекса Пантелієвић шпек., Павле за сина Райка јуноша,
Станиша Боянић членъ прим. Суда Ужич. 10. књ.

Скупљни одъ Г. Стеве Кузмановића Трговца.

Г.Г. Дмитріє Пилавлєвић трг., Ђвтиміє Анастас.
Ђикадія бак., Аћимъ Радовановић бак., Ђвта Филиповић

шпек., Цветко Јанићевић шпе
тргов. за сина Александра, Ан парохъ Пар. за сина Лаза-
синове Ристу и Алексу, Јанаћ Петровић, Мита Марјано-
Јованъ Митровић изъ Модрића тер. 15. кнъ.
изъ Грачанице.

Ц А.

Скупљни одъ Г. Тод
Г.Г. Сима С. Кондић квар бовића прак. Суда.
Јовановић, Максимъ Богдановић да окр. Подр., Стано⁶

Скупљни одъ Г. Ђо симовић П. пис. суда,
прак. суда подр., Лю-
Г.Г. Димитрисъ Симоповић к р., Андрија Ђаковић
вић учен. III. разр. Гимн., Светозарѣѣ учт. I. и II. раз.
разр. Гимн., Јованъ Поповић учен. I. Риста Тешинъ
Р. Превдић учен. III. разр. Гимн. за брѣѣ Сарајлиѣ за
са Тедић учен. III. разр. Гимн. за брата 11. кнъ.
Любичковић учен. IV. разр. Гимн. за брата
Мрчановић учен. IV. разр. Гимн., Риста Н. Е
учен. IV. разр. Гимн., Милошъ Симић учен. IV. р

Скупљни одъ Г. Петра Јовановића

Г.Г. Браћа Мија и Таса трг. изъ Крагуевца, а Радо-
рић трг. за сина Ђорђа, Никола Павловић трг. изъ Яковъ
ева, Синови два Будимлића трг. изъ Сараева, Јосифъ а си-
лић дунђеринъ, Младенъ Поповић за брата Гаврила, а Јо-
Поповић, Петаръ Молеровић. 8. кнъ за

Скупљни одъ Г. Васе Тенковића колачара.

Г.Г. Рашидъ Хаманинъ, Светозаръ I. Обрадовић
Муратъ Ибраимовић, Теодоръ Влаовић, Стоянъ Стамен-
ковић меаџија, Јованъ Вилић кал. шуст., Стојанъ Цоквић
чизмаръ-мајсторъ, Вучко Анђелић бакелинъ. 8. кнъ.

В Е Л Е З Ъ.

Г. Коста Найдень трговацъ за сина Ђорђа.

Ш А Б А Ц Ъ.

Г.Г. Ђока С. Н. Чотрић трг., Петаръ Јуришић,
Ђока Миловановић, Пантелија Игњатовић бакал., Марко О-
брадовић абаџија за кћеръ свою Ангелину, Филипъ Митро-
вић пап., Милошъ Шапић изъ Валѣва, Јоксимъ Павловић
на 6 књига, Јованъ Павић трговацъ. 14. кнъ.

Скупљни одъ Г. Марка Прокића кафеџиѣ у Шабцу.

Г.Г. Алекса Стефановић трг. марв., Коста Живко-
вић, Петаръ Милутиновић, Филипъ Радовановић бак., Јо-

абациа, Димитріє Ђ. Главиниѣ Кузманѣ Миловановиѣ практ.,
 Георгіє І. Молеровиѣ две Милованѣ Яковлѣвиѣ за кѣрь
 Милутина, Илія Ђ. Максимѣ аренд. Глушачкѣй, Никола Ђу-
 Стефановиѣ за сина Владиція, Павле Савиѣ, Лаза Дра-
 новца своѣ Радоя а синаванѣ Јовановиѣ за сина Петра,
 Рудначкоѣ, Димитріє До сина Владимира, Филипѣ Матиѣ
 Янаѣ Николиѣ за сетру за сина Јована, Живанѣ Јовановиѣ
 яковѣ кал. кантар., Јованѣ Авра-

Скуплѣни одѣ Г. Стришиѣ пиварѣ, Марко Срдановиѣ
 ѣ, Сава Јовановиѣ земичкарѣ, Жи-
 рбо за сина Ђуку, Алимпіє Гаврило-

Г.Г. Живко Младѣй, Г. Мелентіє, Миѣ Ђвтиѣ за су-
 Јовановиѣ, Ісакѣ П. Дуфовиѣ за сина Светозара, Никола
 до Мовилача, Ђремиѣ виначкѣй. 30. кнѣ.

ѣа В. Стефановиѣ
 родомѣ изѣ окр. **БОГАТИѣЪ** (окр. Шабачко).

окр. Подр. се
 Лазе калп. е *Г. Д. Берѣѣ учитель Богатиѣскѣй.*

Костиѣѣ. Чеснѣйши паросѣ: Гаврилѣ Берѣѣ пар. Богатиѣ-
 то Дражиѣѣ пар. Богатиѣскѣй, Живко Берѣѣ пар.

Скуѣѣ, Живанѣ Петровиѣѣ учителѣ Глушачкѣй, Иванѣ
 иетѣ Дублянскѣй, Неша В. Витомировиѣѣ любителѣ

Г. Геницы школе Богатиѣске: Никола Николиѣѣ, Ђро-
 кал. теробомарѣ бр. Михаиловиѣѣ, Матија Симиѣѣ, Степанѣ
 самелосѣѣ, Теодорѣ Мартиповиѣѣ, Грунца Мартиповиѣѣ, И-
 окр. асиѣѣ, Илія Кнежевиѣѣ, Миланѣ Кнежевиѣѣ, Митарѣ
 тр. аниѣѣ, Петарѣ Смиляниѣѣ, Жаванѣ Берѣѣѣ, Матија Ко-
 ѣ, Пантеліа Смиѣелиѣѣ, Јованѣ Давидовиѣѣ, Лазарѣ Ду-
 ѣѣ, Никола Ивиѣѣ. 23. кнѣ.

Я Г О Д И Н А.

Г.Г. Анастасѣ Марковиѣѣ трг., Јова Кара-Матиѣѣ тр.,
 Риста Ђлѣѣѣ трг., Живко Ђорѣевиѣѣ шеѣер. за кѣрь своѣ
 Милку, Антоніє Коциѣѣ тр. за сина Тодора, Марко Николиѣѣ,
 Велько и Јово браѣа Рашиѣѣ 2 кнѣ. 8. кнѣ.

Скуплѣни одѣ Г. Илиѣ Богдановиѣѣа трговца.

Г.Г. Коста Хаѣи М. Здравковиѣѣ марв. трг., Михаилѣ
 Раденковиѣѣ марв. трг., Јованѣ Николиѣѣ К. марв. трг., Ви-
 саріа Николиѣѣ трг., Савва Станишиѣѣ трг., Тодорѣ Аран-
 ѣеловиѣѣ марв. трг., Таса Петковиѣѣ трг., Илія Гавр. Че-
 пураѣѣ марв. трг., Јованѣ Кара - Матиѣѣ трг., Таса Живано-
 виѣѣ рачун. суда окр. Ягод., Илія М. Милковиѣѣѣ учит. Ко-
 привачкѣй, Димитріє Трендафиловиѣѣ изѣ Параѣина.

Б р а т с т в о м. К а л е н и ѣ а.

Преподобиѣйши игуманѣ м. Калениѣа Г.Г. Теофилѣ Ми-
 юшковиѣѣ. Пронгуменѣ Макаріа Ђремиѣа, Ђромонахѣ Мойсей

Поповићъ, Наместникъ Јосифъ парохъ Пар. за сина Лаза-
 симъ Требињца, Јоаники Радов Петровићъ, Мита Маряно-
 повићъ Монахъ, Панта Радосавл Петровићъ, 15. кнѣ.
 м. Каленића трг., Миланъ Милосавићъ тер.
 вде Крецовићъ парохъ Лаништан
 Рибарскій, Живко Антић пар. Д Ц А.
 пар Беочинскій, Павле Поповићъ
 ка Петровићъ, Илија Богдановићъ за *Бовића прак. Суда.*

У Ж И Ц

да окр. Подр., Стано⁶
 симовићъ П. пис. суда,
 прак. суда подр., Лю-
 р., Андрија Ђаковићъ
 Г. Максимъ Богдановићъ трговацъ учит. I. и II. раз.
Скупљени одъ Г. Николе Голѣ. Риста Тешинъ
 на Сарайлиѣ за

11. кнѣ.
 Г.Г. Васа Глигорјевићъ членъ Суда окр.
 ко Моловићъ писаръ млађи суда окр. Ужич., I
 Големовићъ майсторъ-златаръ, Димитрије Калевићъ
 симъ Басавлевићъ панд. суда Ужич., Милованъ I
 терз., Станиша Маряновићъ абац., Тодоръ Вукс
 калфа терз., Мићо Вукосављевићъ кал. терз., Ми-
 сићъ кал. меанц., Илија Митровићъ трг., Вуле Васнахъ Села-
 Павле Илић трг., Станко Писаревићъ трг., Петава Радол-
 лићъ ћурч. уст., Јованъ Тодоровићъ меанц., Петар, Яковъ
 кићъ за сина Лазара солдата, Мићо Синђелићъ ћурча си-
 бисавъ Ковачевићъ булюб. суда Ужич., Јованъ Церовићъ Ю-
 терз., Дамњанъ Верговићъ трг., Филиппъ Ђвтовићъ кал. ас. за
 Илија Драгићевићъ майс. чарук., Неша Алексићъ майс. терзъ
 Јованъ Цвијановићъ Д. чар., Лука Гмизовићъ сар. 24. кнѣ

Скупљени одъ Г. Николе Божића.

Г.Г. Гаврилъ П. Ђуковићъ Претопр. окр. Ужич., Ђор-
 ђе Мишковићъ ст. пис. суда окр. Ужич., Ђеремиѣ В. Новако-
 вићъ прак. ист. суда, Ђорђе Станић кал. трг. родомъ изъ
 Срема люб. књиж., Милованъ Акимовићъ трг., Благов Церо-
 вићъ трг., Тодоръ Максимовићъ трг., Обренъ Мићинъ трг.,
 Милосавъ Теоковићъ ашчиб. ужич., Милошъ Кулићъ писаръ
 примр. суда обшт. Рибашевске изъ Гост. 10. кнѣ.

С В И Л А Й Н А Ц Ъ.

Г.Г. Димитрије Костићъ за сина Стефана ученика, Мар-
 ко Младеновићъ фарб. и трг., Антоніе Банъ терзія, Богинъ
 Милорадовићъ терзія и трговацъ за синове Ђерема и Гаври-
 ла 2 књиге, Лазаръ Маряновићъ бакалинъ. 7. кнѣ.

Ч А Ч А К Ъ.

Г.Г. Янко Р. Ђрићъ трг. за кћеръ Вида, Вучко Јовси-
 новићъ абаџија, Мића Милиановићъ. 3. кнѣ.

абація, Димитріє Ђ. Главинић !
Георгіє І. Молеровићъ днѣ **М Е В А Ц Ъ.**

Милутина, Илія Ђ. Максимовъ
Стефановићъ за сина Владицъ трг. 10. кнѣга, Никола Ђор-
новца свогъ Радоя а синав; Міяило Милошевићъ трг., Міяило
Рудначкогъ, Димитріє До с Милосавлѣвићъ трг. за сина Сте-
Янаћъ Николићъ за сетру злѣвићъ трг., Димитріє Станишићъ,
17. кнѣ.

Скупљѣни одъ Г. Стѣ **И Ч А Р Ъ.**

Г.Г. Живко Млаићъ трг., Станисавъ Микићъ тр., Нико-
Јовановићъ, Ісакъ П. за шурака свогъ, Ватко Николићъ, Ни-
ло Мовилача, Ђефремъ 6. кнѣ.

Ђа В. Стефановићъ
родомъ изъ окр. **О Ж Е Р Е В А Ц Ъ.**

окр. Подр. се Петаръ Протићъ трг., Мита Стевчићъ трг., Ди-
Лазе калп. с. Јовићъ трг., Ђорђе Ламбра трг. 4. кнѣ.

Ску **С М Е Д Е Р Е В О.**

и Таса Ристићъ трг. за сина Ђорђа, Стефанъ Ку-
Г. Ген. трговацъ. 2. кнѣ.

кал. тер. бол. самеловићъ
окр. аср **П А Р А Ћ И Н Ъ.**

тр. лянъ
Скупљѣни одъ Г. Алексе Петковића.

Г.Г. Јоца Николићъ учит. ст. раз. осн. шк. пар., Ђвта
авловићъ учит. мл. разр., Нико Јовановићъ Сарайлія за бра-
га Ђорђа, Јованъ Казаковићъ за сина Лазара ученика, Сима
С. Секирићъ бояція, Стојанић Павловићъ членъ прим. суда
параћ. за сина Николу, Стеванъ Гаићъ трг. за сина Любоми-
ра, Иванъ Анђелковићъ терзія, Константинъ Димићъ устаб.
болт., Димитріє Стојановићъ терзія, Стеванъ Милетићъ болт.,
Јованъ М. Јовановићъ препис. к. с. параћ., Јованъ Милено-
вићъ устабаша тер. за синове Светозара и Кастріота, Ми-
лойко Јовановићъ терзія, Димитріє Миленковићъ трг., Никодіє
Николићъ кал. болт., Павле Крстићъ кал. болт., Милошъ
Глигорієвићъ кал. болт., Стеванъ Лазићъ болт. за сина Пав-
ла, Алекса Петковићъ болт. за синове Добросава и Захарія.
20. кнѣ.

Скупљѣни одъ Г. Илије М. Владимировића кафеѣе.

Г.Г. Риста Димовићъ трг. и бак., Ђорђе Стефановићъ
абація, Стојанъ Тасићъ тер., Лазаръ Симићъ трг. марв., Пе-
таръ Пенновићъ берб., Лазаръ С. Миловановићъ магаз., Ми-
лошъ Радонѣићъ болт., Степанъ Лазићъ Секирићъ, Пан-
та Илићъ болт., Анта Стоилковићъ бак., Панта Ристићъ при-

ватный докторъ, Панта Поповићъ парохъ Пар. за сина Лаза-
ра учен. III. разряда, Стоянъ Р. Петровићъ, Мита Маряно-
вићъ болт., Димитріе М. Мойсировићъ тер. 15. кнъ.

Л О З Н И Ц А.

Скупљени одъ Г. Николе I. Бабовића прак. Суда.

Г.Г. Ђеремићъ Васићъ рачун. суда окр. Подр., Стано⁶
Илићъ П. писаръ суда, Миланъ А. Јоксимовићъ П. пис. суда,
Милошъ А. Поповићъ Струганичанинъ прак. суда подр., Лю-
бомиръ С. Јовановићъ практ. суда подр., Андрија Ђаковићъ
живописацъ молеръ, Милошъ Гавриловићъ учит. I. и II. раз-
шк., лознич., Вукашинъ П. Станковићъ трг., Риста Тешинъ
терз. люб. књиж., Госпава поч. Илије Саввића Сарайлије за
кћеръ Јоуу и сина Светозара 2. кнъ. 11. кнъ.

К Р У П А Н Ъ.

Скупљени одъ Г. Павла Николића.

Г.Г. Павле Николићъ майс. терз., Ђемија парохъ Села-
начкѣй за сина Трифуна учен. III. раз. нор. шк., Јова Радо-
вановићъ трг. за кћеръ Ацику учен. III. раз. нор. шк., Јковъ
Поповићъ кал. терз., Бранко Кнежевићъ трг. свинар. за си-
на Радонцу уче., шк., Лука Поповићъ землѣдѣл. за сина Јо-
вицу учен. III. нор. шк., Леонтије Јовановићъ трг. свинар. за
сина Милисаву учен. шк., Петаръ Илићъ кал. папуц., Петаръ
Максимовићъ кал. абац., Панта Ненадовићъ иначе Ужичанинъ
майс. екм., Живанъ Ивановићъ майс. чарукѣ, Сима Ђвтићъ
кал. терз., Стефанъ Марковићъ майс. папуц., Илија Солдато-
вићъ ученикъ III. разряда нормалне школе, Христифоръ Сол-
датовићъ ученикъ III. разряда нормалне школе, Илија Марко-
вићъ ђумрукѣја Любовије за сина Михаила, Никола Минићъ
надзиратель Любовије за сина Јоуу, Тодоръ М. Ђвтићъ трго-
вацъ за сина Ђеремије ученика I. разряда нормалне школе,
Мирко Васиљковићъ трговацъ за сина Христифора ученика, И-
лија Давидовићъ иначе Дивчанинъ практ. срезѣ Рађевскогъ за
свога ђака Марка Лазаревића изъ Толисавца. 20. кнъ.

Б Р У С Н И Ц А.

Скупљени одъ Г. Ђорђа Димитријевића практиканта.

Г.Г. Милосавъ Ђурђићъ П. писаръ
Миле Ђиласовићъ П. пи-
сарићъ архиваръ суда
Јосифъ Симонъ лѣкаръ
парохъ Лютовничкѣй
сина А. Стефановићъ

виѣ трг. марвений изъ В. Бруснице, Димитріе Іовановиѣ тр.
изъ В. Вруснице, Арсеніе В. Іовановиѣ учениѣ ІV. разре-
да, Ђока Божовиѣ трг. за сина Петра и кѣрь Савку, Про-
ка Божовиѣ терзіа, Павле Грковиѣ за сына свога.

12. кнѣ

Скупљни одъ Г. Николе Ковачевиѣ трговца.

Г.Г. Никола Протиѣ парохъ В. Бруснице, Петаръ
К. Борисављвиѣ практ. суда окр. Рудничкогъ, Михаѣ М.
Лучиѣ трг. за брата Гаврила кал. терз., Михаѣ М. То-
миѣ абаѣа за брата Јаниѣа, Тодоръ Јаниѣ трг. изъ Грѣке,
Арсеніе В. Поповиѣ терзіа, Димитріе Николиѣ терзіа за
сина Косту, Стефанъ И. Петроновиѣ трговаѣ за сина Мак-
сима, Радое Милутиновиѣ абаѣа за свою возлюбљѣну супру-
гу, Танасіе И. Павловиѣ трговаѣ за кѣрь Милеву, Иванъ
Зариѣ писаръ прим. суда Обшт. Шилопаньске, Милошъ
Милошевиѣ кал. терз., Ђремъ І. Нешковиѣ кал. терзискій.

13. кнѣ

А Л Е К С И Н А Ц Ъ.

Скупљни одъ Г. Тодора Манойловиѣ трговца.

Г.Г. Димитріе П. Милойковиѣ парохъ Алексиначкій,
Вуле Јанковиѣ писаръ Н. окр. Алекс. за сина Алелсандра,
Јованъ Илиѣ рач. суда окр. Алекс., Стефанъ Лонгиновиѣ
м. пис. суда окр. Алекс., Живко Поповиѣ пр. суда окр. Ал.
за кѣрь Косару, Сима Глигоріевиѣ пр. казн. Н. окр. Ал.,
Мика Б. Живковиѣ берб. и шпекул., Д. М. Ракиѣ привр.
практ. Н. окр. Ал., Василіе Стояновиѣ лекопрод., Димча
Науновиѣ бакалинѣ.

10. кнѣ

К Р А Г У Ђ В А Ц Ъ.

Скупљни одъ Г. Міяила Вукомановиѣа.

Г.Г. Аксентіе Јанковиѣ пис. II. рот. I. бат., Алекса
Кара-Павловиѣ пис. IV. рот. I. бат., Милосавъ Симиѣ ред.
I. рот. I. бат., Ивавъ Антоніевиѣ ред. I. рот. I. бат., Сте-
ванъ Сстанковиѣ ред. I. рот. I. бат., Јованъ Живановиѣ
ред. III. рот. I. бат., Миланъ Савиѣ ред. I. рот. I. бат.,
Тополівнице: Радомиръ Живковиѣ, Крста Срете-
Скупљни Печеновиѣ, М. анъ Стойковиѣ, Божидаръ

13. кнѣ

Г.Г. Риста д. М. трг. и
абаѣа, Стоянъ Тасиѣ тер., Лазаръ
таръ Пенновиѣ берб., Лазаръ С. Миѣ Николиѣа.
лошъ Радонѣиѣ болт., Степанъ Ла.
та Илиѣ болт., Анта Стойковиѣ бак., да Поповиѣ учитель
изъ првогъ разреда

полугимназіе: Димитріе Стефановићъ, Стефанъ Протићъ, Стефанъ Раквићъ, Г.Г. Тома Страгарацъ за сина Глигоріа ученика, Нилола Продановићъ, Живанъ Милосавлѣвићъ, Павле Димвићъ, Савва Милићевићъ, Стефанъ Петровићъ, Тома Марковићъ ученикъ II. разр., ученици изъ III. разряда: Милое Майсторовићъ, Ђорђе Ђорђевићъ, Любомиръ Ђеремићъ. 15. кнѣ.

У Б Ъ.

Скупљени одъ Г. Ђоке Дамњановића.

Г.Г. Петаръ Нешићъ пис. среза посавскогъ, Вуица Петровићъ трг. за сина Любомира ученика, Спасе Павловићъ за сина Јоцу ученика, Аксентије Стефановићъ парохъ Јошевачкій, Никола Димитріјевићъ парохъ Радѣвскій, Матија Молеровићъ пар. Басвачкій, Ђреј Симеонъ Ђелмашовићъ, Любинко Дамњановићъ абаџија, Панта Јанковићъ терзія, Димитріе Станишићъ меандија, Тоша Н. Спасевићъ родомъ изъ Уба Петаръ Шпица трг., Урошъ Пауновићъ за сина Светозара. 13. кнѣ.

В А Л Ћ В О.

Скупљени одъ Г. Живка Тадића.

Г. Мита Милосавлѣвићъ членъ суда окр. Валѣвскогъ, Г. Живонъ Марковићъ протопр. окр. Валѣвскогъ, Г.Г. Пароси: Јованъ Поповићъ Рабровачкій, Данилъ Поповићъ Бранковачкій, Никола Протићъ Вуковачкій, Јованъ Поповићъ Осечанскій, Јованъ Поповићъ Рибничкій, Неша Ранисавлѣвићъ Грачанскій, Никола Давидовићъ Пустиньскій, Матија Живковићъ Вуковичкій, Илија Поповићъ Причевачкій, Иванъ Миловановићъ Каменичкій, Јованъ Радончићъ Паунскій, Симеонъ Ивановићъ Рибничкій, Матија Обуѣина Вртиглавскій, Яковъ Протићъ Миличанскій, Петаръ Марковићъ Петничкій, Никола Поповићъ Рибничкій, Велимиръ Жусевићъ Славковачкій, Ђереѣ Томићъ Ђелискій, Рафаило Ковачевићъ Лайковачкій, Стефанъ Поповићъ Осечанскій, Г.Г. Алекса Медовићъ. Матија Јовановићъ терзія, Милошъ Протићъ терзія, Балиновацъ за сина Алекса, браћа Табаковићи, Милошъ бинко Јовановићъ калѣ, одъ Ж. Тадића 2. кнѣ, Алекса Недовићъ, Караџићъ майсторъ.

Г Р О Ц К А.

Скупляни одъ Г. Петра Апостоловића.

Г.Г. Антоніе Ђосићъ настоятель монас. Ранновца, Петаръ Апостоловићъ, Миланъ Стояновићъ каф., Сима Јоксимо-вићъ трговацъ, Петаръ Илићъ трговацъ, Миланово Живоно-вићъ трговацъ.

6. кнъ.

МАНАСТИРЪ БЛАГОВѢШТЕНІЕ.

Г. Архимандритъ Василіе Нешићъ.

10. кнъ.

(ДОЦНІЕ УПИСАНИ.)

(Скупіо Атанасіе калфа терзійскій.)

Г.Г. Јованъ Бачанићъ, Богосл. окр. краг. срез. грузан-скогъ; Стојко Цойићъ, кодъ Анђелка Алексића; Любомиръ Мадаревићъ, изъ Чачка; Захарія Поповићъ, клирикъ II. лѣ-та Богосл.; Димитрія Поповићъ, свршавајућій клирикъ, изъ Гургусовца.

5.

Скупляни

Г.Г. Риста Милићъ трг. и
абација, Стоянъ Тасићъ тер., Лазаръ
таръ Пенновићъ берб., Лазаръ С. Ми-
лошъ Радоньићъ болт., Степанъ Ла-
та Илићъ болт., Анта Стоилковићъ бак.,

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

P. 19 Cp 11438.1